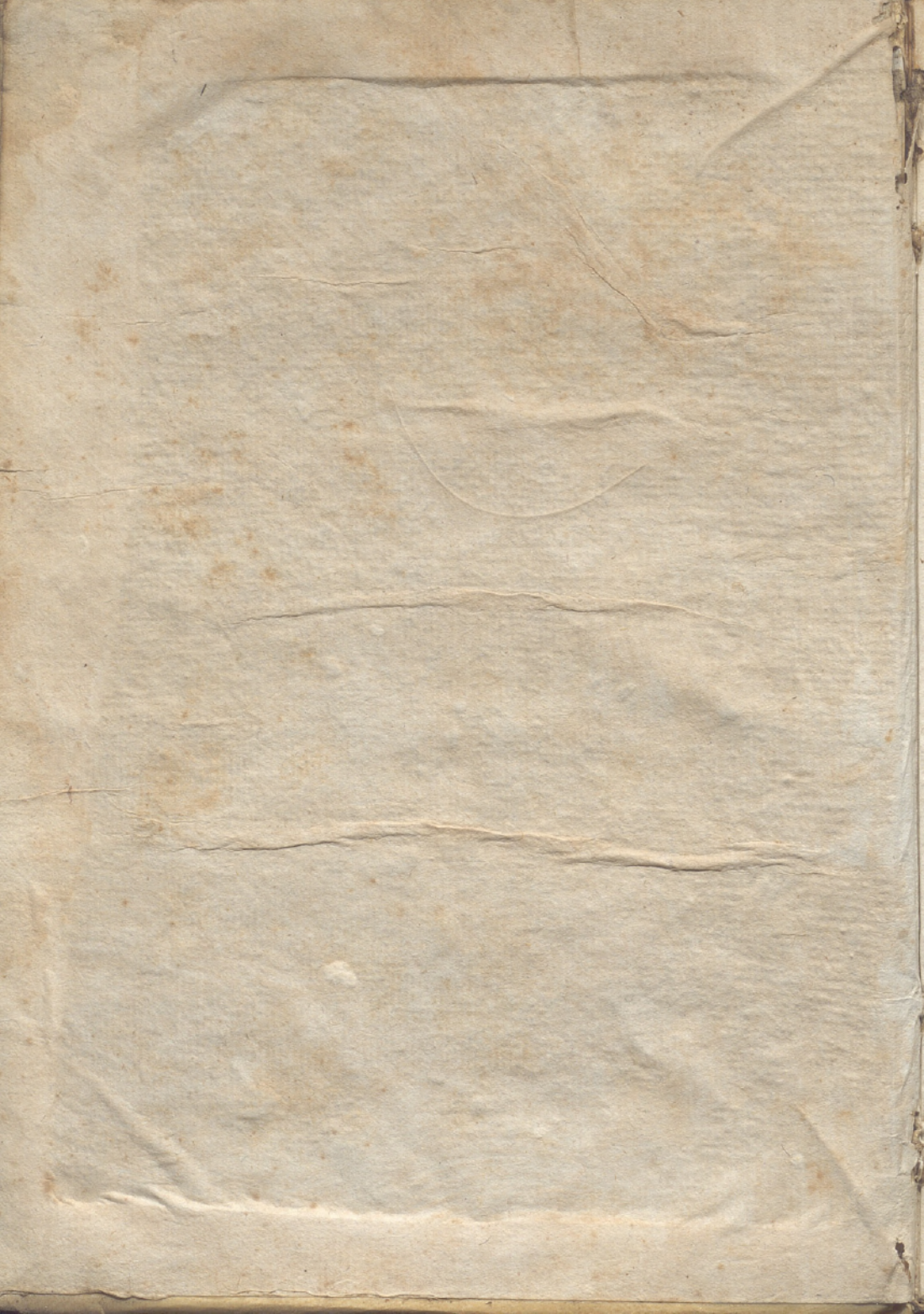

for son's

18

IV/104

X

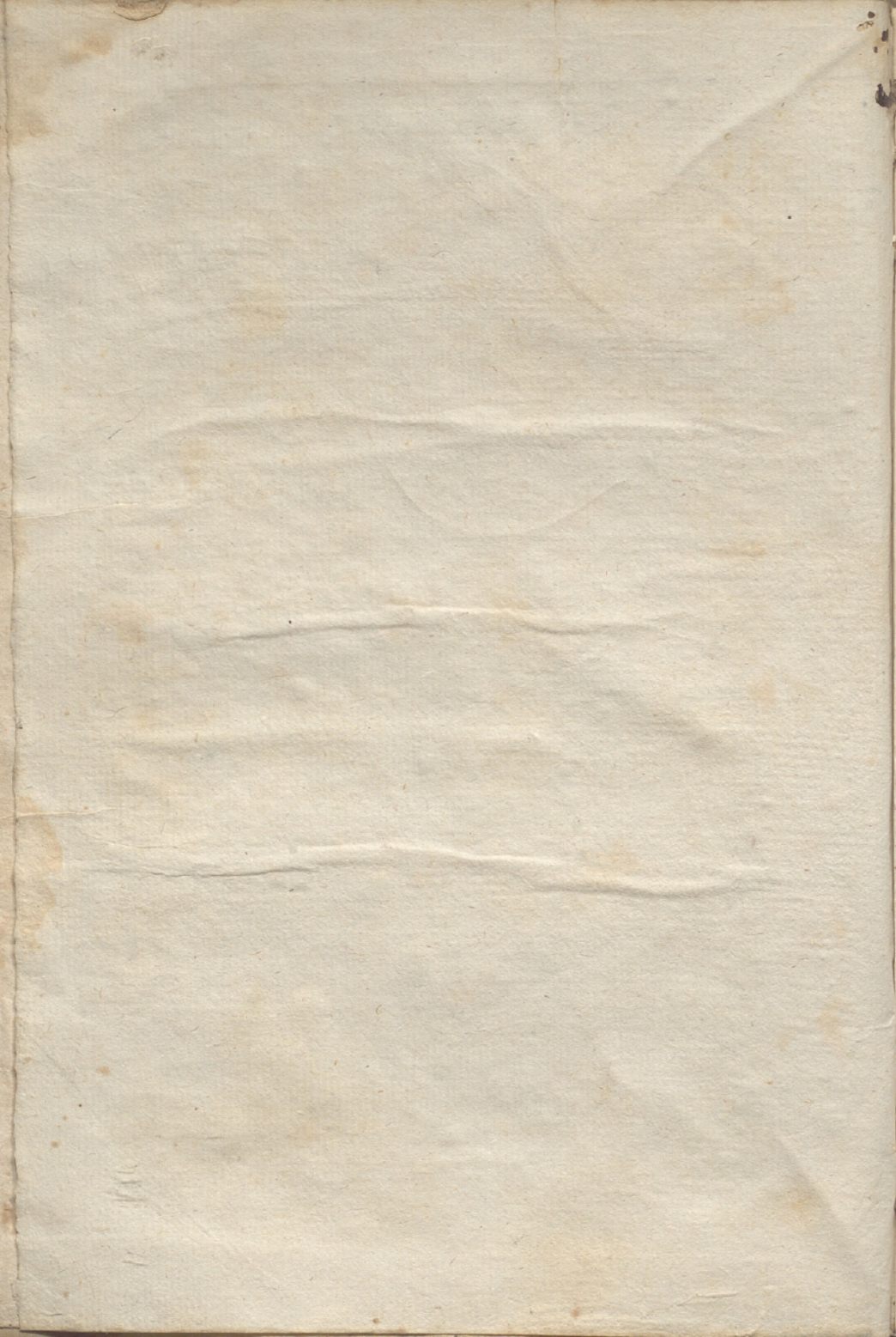
CB1001194482

FRY011/104

CONSTITUTION

EDITARUM

B. D. FRANCIS ANTONI

SILLOGE
CONSTITUTIONUM

IN RECENTIORIBUS SYNODIS URGELLENSIBUS
EDITARUM

ILLUSTRISSIMI AC REVERENDISSIMI
D. D. FRANCISCI ANTONII
Á DUEÑA ET DE CISNEROS
EPISCOPI URGELLENSIS
JUSSU

CONCINNATA AC TYPIS EXCUSSA.

Cervariae Lacetanorum: Typis Academicis.

1799

STILLOGE
CONSTITUTIONUM

In Rectoribus Synodis Uroslawiensis

EDICTARUM

Imperatorum ac Reverendissimorum

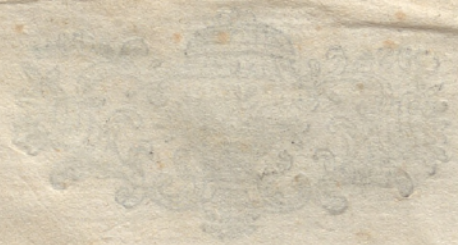
M. D. FRANCISCI ANTONII

et D. D. JOHANNIS ET DE CASSANO

EPISCOPI URSLENSIS

JUSSU

COMPOSITA AC TYPIS EXCUSA

Curiosus tractatus de Typis Excusis

FRANCISCUS ANTONIUS

A DUEÑA, ET CISNEROS DEI, ET APOSTOLICAE

SEDIS GRATIA EPISCOPUS URGELLENSIS

PRAEDILECTO CLERO SUO P. F.

Q UUM universi, ac solius sit ordinis Episcopalis docere gentes, gregemque Dei pascere, neque hominum mens sponte, ac lubricitate sua á veri semper et honesti ratione deflectens possit ullo modo nisi exemplaris vitae robore, consiliorum vi, et legum vinculo teneri; nihil est profecto mirandum, si post Divinam Jesu-Christi omnium Servatoris Evangelicam legem; si post sanctissima Apostolorum placita, atque praecepta quamplurimi postea Romani Pontifices, qui rerum Ecclesiae summam pro Christo tenuerunt, innumeras fere, ut res ipsa, et temporum ratio exposebat, ad universi Christiani orbis felicissimum regimen, leges, constitutionesque, è supremo Ecclesiae solio ediderint aut Episcopis Ro-

mana consulentibus oracula respondentes, aut de controversiis judicantes, aut pastoralis vigilantia, Pontificioque studio ad perfectiorem ordinem singula quaeque reducentes. Ipsorum siquidem vel maxime intererat repullulans malum ab Ecclesiae corpore reseccare, eandemque, ut possent, de omni bono, felicitateque providere. In illud pariter, quum vehementissime incumbere debeant omnes per orbem Episcopi, utpote in sortem tam praecellentis ministerii non humanitus adsciti, sed divinitus cooptati; ingentes sudores, assiduosque labores in Religionis honorem consecrare nunquam destiterunt; constitutiones scilicet pro re nata condentes, quibus et Divinum cultum altius eveherent, pravae abusus tollerent, mores reformarent, et uno, ut dicam, verbo quibus Ecclesias suas non habentes maculam, neque rugam, sed omni ex parte formosas, Divinisque dotibus ornatissimas uni sponso Christo exhiberent. Quin ita quoque Praedecessores nostri, summa adhibita opera, diligentiaque praestitissent, non modo non dubitare, sed ne quidem suspicari potui-

tuimus. Quod in caussa fuit , ut in hanc nos Episcopalem cathedram, immerentes licet, Divina tamen miseratione eveci parum de edictis , parum de decretis faciendis solliciti fuerimus : imo constanter animo nostro insederit in majorum nostrorum prudentissima scita oculos , animumque conjicere ; nobis videlicet pollicentes , satis ex ipsis consilii, et opis suppeditatum iri, quo sarta omnia tecta tueremur. Et quidem ; quod eventu ipso , rerumque experimento didicimus , spem minime nostram fefellisse ; haud possumus , quin ingentes idcirco Deo gratias referamus, nobis etiam , atque universo Clero nostro quam maxime gratulemur. Propterea simul ac , nimium longis emensis itineribus, ad hanc urbem , sedemque nostram pervenire divinitus datum est ; Ecclesiasticas , quas habet constitutiones manibus continuo nostris evolvendas curavimus , ut , quod more majorum vitandum , aut faciendum esset edocti , si quid aut indicendum , aut resecandum in Ecclesiarum lustratione reperiremus pro munere nostro studiosissime praestaremus. Quam vero ma-

xima in illis perlegendis voluptate fuerimus recreati, quam ingenti gaudio capti haud facile dicere potuerimus: adeo enim illas juri Divino, ac Pontificio consonas esse recognovimus, ut earum singulae nihil profecto aliud, quam totidem sanctissimi utriusque juris germina viderentur. In quibus etiam, sive rerum copia, sive consiliorum magnitudo spectetur; nihil desiderandum occurrit, quod aut Ecclesiasticae rei optime gerendae, aut Christiano populo ad aeternam beatitatem ducendo fuerit opportunum. Nihilominus, quum zelo oves nostras agnoscendi, omniaque ad earum commodum perscrutandi ardentius aestuaremus; ubi ex Sanctorum Canonum praescripto Episcopalem Synodum coegimus, frequentissimoque Parochorum conventu, veluti praegrandi, fulgentique corona maximo cum gaudio ornatos, atque redimitos nos vidimus; de re omni nostra solliciti, multaque diligentius rogantes, plane intelleximus, quae totius Dioecesis nostrae ratio foret, qui Ecclesiarum ritus, qui Religionis cultus, quae Sanctorum Mysteriorum veneratio, quae gentium fi-

des,

des , qui mores , quae tandem Synodali-
um decretorum observatio in illa perutili-
ter vigeret. Et quoniam nonnullas ex prae-
teritorum temporum legibus in desuetu-
dinem abiisse , perpauca exinde alicubi
abusus serpsisse novimus , qui curam , di-
ligentiamque nostram excitarent ; propte-
rea , universa plaudente Synodo , leges illas
instaurare , serpentesque abusus funditus
eliminare visum est , quibusdam editis con-
stitutionibus , quas una cum nonnullis aliis
quorundam Praedecessorum nostrorum typis
excussas vobis libentissime tradimus , quo
nimirum vestro , omniumque commodo
jus dioecesanum integrum habeatis. Illas
itaque , dilecti fratres , grato animo ac-
cipite : jura omnia , Divinum praesertim,
Pontificium, ac Dioecesanum assiduo evol-
vite , ut ad horum praescriptum vestros,
hominumque , quibus coelestis facis instar
verbo , et exemplo praelucere debetis , ad
omnem sanctimoniam mores componen-
tes , sicque quam brevissimam hujus lucis
usuram insignibus virtutum meritis cumu-
lantes , immarcessibilem gloriae coronam à
supremo Pastorum Principe consequamini.

Id

Id ut vobis obtingat , dum , fuis ad Deum
precibus , enixe deprecamur , benedictionem
Episcopalem vobis etiam peramanter
impertimur. Dat. in nostris Episcopalibus
Aedibus die 14. Februarii anno Domi-
ni 1799.

Franciscus Episcopus Urgellensis.

RECENTIORUM CONSTITUTIONUM

SYNODALIVM URGELLENSIVM,

IN TITVLOS DIGESTARVM

ELENCHVS.

TIT. I. DE CONSUETVDINE.

Const. unic. Facultates communitatis Presbyterorum civitatis Urgellensis in Synodis quae posthac habebuntur. pag. 1.

TIT. II. DE OFFICIO VICARII.

Const. I. Procurator fiscalis Ecclesiasticae saltem tonsurae gradu insignitus esse debet. pag. 4.

Const. II. Modus, quo et lites decidi et salaria exigi debeant ab officialibus foraneis. pag. 6.

Const. III. Scriba in criminalibus causis Clericorum non nisi Clericus esse poterit. pag. 8.

TIT. III. DE PROCVRATORIBVS.

Const. I. Curiae ministris et eorum adiutoribus procuratorium munus interdicitur. pag. 10.

Const. II. Unicus tantum ex qualibet communitate Syndicus in Synodis admittetur,

qui vel eiusdem communitatis è corpore sit, vel aliunde iure suffragii polleat. p. 11.

Const. III. Ex nulla Ecclesia plures admittantur Syndici, nec solum conventus, nec suffragii iure. p. 13.

TIT. III. DE DILATIONIBUS.

Const. unic. Dilationes iudiciales litigantibus communes sint, etsi iudex expresse non caverit. p. 15.

TIT. V. DE FIDE INSTRUMENTORUM.

Const. unic. De custodiendis Parochiarum vacantium archiviiis. p. 16.

TIT. VI. DE CLERICIS NON RESIDENTIBUS.

Const. unic. Quamdiu et quo pacto liceat Parochis à Parochia absque licentia Episcopi abesse. p. 18.

TIT. VII. DE PRAEBENDIS ET DIGNITATIBUS.

Const. I. Qua ratione beneficiorum fructus inter antecessorem et successorem beneficiatum dividendi. p. 20.

Const. II. De legitimis Parochorum ad domos conservandas impensis faciendis. p. 23.

TIT. VIII. DE OFFICIO PAROCHI.

Const. I. De binis à Parocho missis alia ratione

ne

- ne in eadem, alia in diversis Ecclesiis celebrandis. p. 24.
- Const. II. Processiones ab Ecclesia, unde egressae, non longius discedant. p. 27.
- Const. III. De Vicariis conductitiis sine Parochorum consensu non assumendis, vel removendis. p. 29.
- Const. IIII. De uniformi in Dioecesi catechismi tradendi methodo. p. 31.
- Const. V. De Parochianis omnibus catechismi examini in quadragesima subiiciendis. p. 33.
- Const. VI. Qualiter Extrema Unctio deferenda et ministranda. p. 35.
- Const. VII. Diversas Parochias in unam coire processionem interdicitur. p. 37.
- Const. VIII. De diebus festis debito cultu prosequendis. p. 38.
- Const. VIII. Vicarii conductitii aliique Sacerdotes nullo peculiari munere fungentes quotannis testimonium de vita et moribus exhibeant, ac Parochialis Ecclesiae functionibus intersint. p. 40.

TIT. VIII. DE SEPULTURIS.

- Const. I. Quomodo Parochi possint permittere ut quis in maiorum sepulcris sepeliatur Episcopali illius sepulcri rescripto

non apparente. p. 24.

Const. II. De cadaverum depositis, Episcopo, si consuli possit, inconsulto non recipiendis. p. 44.

Const. III. In Ecclesia prohibetur sepeliri. p. 46.

Const. IIII. De Ritualis caeremoniis pro funeribus faciendis omnino servandis. p. 49.

TIT. X. DE RELIGIOSIS DOMIBUS.

Const. I. Referuntur ab Ecclesiis tollendi. p. 50.

Const. II. Prohibetur ne aliquid ad capellarum parietes vendatur, illarumque porticus aut dirui, aut occludi iubentur. p. 53.

TIT. XI. DE CELEBRATIONE MISSARUM, SACRAMENTO EUCHARISTIAE, ET DIVINIS OFFICIIS.

Const. I. Duae missae ubi celebrari debeant, ab eodem Parocho vel Vicario celebrari poterunt, quoties eorum alter vel aegrotare vel iusta ex causa abesse contigerit. p. 54.

Const. II. Bis Parochis, cum necessum fuerit, aliis etiam Sacerdotibus à Parochis iusto ad binam celebrationem impedimento laborantibus evocatis celebrare permittitur. p. 55.

Const. III. Parochi alique, qui ad binas tenent

- nentur missas, poterunt ad earum celebrationem alium sibi Sacerdotem iusta de causa substituere. p. 57.
- Const. III. Sacerdotes sub poena suspensionis latae sententiae ad faciendam rem sacram adstringuntur in Ecclesia cui adscripti sunt, si ab istius Parocho iusto oblato stipendio invitentur. p. 58.
- Const. V. Dominicis, aliisque festis diebus curati omnes missam pro populo applicare teneantur. p. 61.
- Const. VI. Processioni festi Corporis Christi et solemnibus etiam per octavam officiis Clerici omnes adesse iubentur. p. 64.
- Const. VII. Conceditur Parochis facultas benedicendi ornamenta ad usum suae Parochiae. p. 66.
- Const. VIII. Praecipitur nitor et decor in sacra suppellectili, ac rituum observatio in sancta praesertim Eucharistia conficienda, ministranda, et exponenda. p. 67.
- Const. VIII. De iusto missarum in posterum stipendio. p. 70.
- TIT. XII. DE BAPTISMO ET EIUS EFFECTU.**
- Const. unic. Ubi fons baptismalis collocandus, et quo instrumento aqua ad baptismum fundenda. p. 72.

TIT. XIII. DE CUSTODIA EUCHARISTIAE.

Const. unic. Qualiter S. Eucharistia custodienda, ad infirmos deferenda, et venerationi populi exponenda. p. 74.

TIT. XIII. DE ECCLESIIS AEDIFICANDIS VEL REPARANDIS.

Const. unic. Prohibetur altarium erectio et templorum constructio, perpetua dote ad eorum conservationem non assignata. p. 77.

TIT. XV. NE CLERICI, VEL MONACHI SECULARIBUS NEGOCIIS SE IMMISCEANT.

Const. unic. Interdicitur Clericis esse laicorum procuratores vel eorum bona administrare. p. 79.

TIT. XVI. DE SPONSALIBUS ET MATRIMONIO.

Const. I. Matrimonium contracturis praeviae denuntiationes, insciis illorum Parochis, nisi ex gravi causa oporteat, non remittantur. p. 80.

Const. II. Officialibus foraneis inconsultis interesse possunt Parochi parochianorum matrimoniis, quamvis contrahentium alter exempti alicuius iurisdictioni subdatur, dum-

dummodo intra limites Dioecesis sit. p. 82.

Const. III. Qua ratione Sacerdos non Parochus, matrimonii interesse possit, facta sibi potestate ab Episcopo, aut eius Vicario generali. p. 83.

Const. IIII. Scriba curiae Episcopalis tenetur Parochos matrimonium contrahere volentium de obiectis ac in libris curiae adnotatis impedimentis admonere. p. 85.

Const. V. De matrimoniis non proclamandis, quin prius contrahentes in doctrina christiana habiles inventi fuerint, ac de parentum vel eorum quorum intersit, consensu constiterit. p. 87.

TIT. XVII. DE INIURIIS ET DAMNO DATO.

Const. I. Arcentur laici à criminibus Clericis temere obiiciendis, iudicibusque ecclesiasticis illorum accusationibus, nisi idonee caverint, deferre prohibetur. p. 90.

Const. II. Innovatur praecedens constitutio. p. 93.

TIT. XVIII. DE POENITENTIIS ET REMISSIONIBUS.

Const. I. Vicarii conductitii extra Parochiam cui inserviunt confessiones excipere nequeunt

queunt; nisi à propriis Parochis fuerint
ad id muneris ad suas paroecias evoca-
ti. p. 94.

Const. II. Confessariorum et concionatorum
munera exercere volentes coetum exami-
natorum in Episcopali civitate erectum
examenis causa adire compelluntur. p. 95.

Const. III. Conceditur Parochis facultas ab-
solvendi à peccatis Episcopo etiam in
Synodo reservatis, incestuque pollutis
matrimonii usum restituendi, certis li-
mitibus constitutis. p. 98.

Const. IIII. In quolibet Dioecesis officialatu
examinatorum coetus constituitur, ad
iustum subeundum examen quicumque
voluerint confessorum vel conciona-
torum munera obire. p. 100.

Const. V. Permittitur Parochis licentias Vi-
cariis et coadiutoribus suis ad certum
tempus et ex iusta causa prorogare. p. 102.

Const. II. Innovantur precedens constitutio.

TIT. XVII. DE POENITENTIIS
ET REMISSIONIBUS.

Const. I. Vicarii conducti extra Parochiam
eius inactivum confessiones excipere ne-

RECENTIORUM CONSTITUTIONUM
 SYNODALIUM
 URGELLENSIUM
 TITULUS I.

DE CONSUECUDINE.

CONSTITUTIO UNICA.

Definiuntur facultates Communitatis Presbyterorum Pietatis Civitatis Urgellensis in ulterioribus Synodis celebrandis.

D. Franciscus à Dueña et de Cisneros in Synonodo Urgellensi an. 1798.

DIUTURNO rerum usu permissum, et ad haec usque tempora retentum est, ut quoties Urgellenses Episcopi Dioecesánam Synodum celebrandam indicerent, Presbyterorum Pietatis coetus, quos

A

ma

maxime voluisset, eximio Praesidis, Relatoris, Consilarii, et Oratoris munere decoraret; Oratorem nunquam, aut quam rarissime, Praesidem vero, Relatorem, et Consiliarium è suo semper contubernio desumens. Qua de re contentiose admodum, et pro merito in hac Synodo actum, et disceptatum est. Iniquum enim, atque praeposterum videbatur, universae, amplissimaeque totius Dioecesis Synodo, virum fortasse praefeci solo presbyteratus ordine fulgentem, nullo alioqui munere, nec dignitatis gradu conspicuum: nudum etiam deputari Beneficiarium, qui in actis Synodi ad Illustrissimum Episcopum Almae Cathedralis Canonicis stipatum deferendis, primas habeat, tribus aliis Relatoribus à Synodo electis sociandus, et omnibus quidem suprema Docturae laurea, Parochiae, aut Canoniciatus honore insignitis. Et quoniam, etsi non levis sit longaevis usus auctoritas, nec facile, ac temere, quos diuturnitas temporis approbavit, mores sint infirmandi; (a) secus vero, quum ad iustum ordinem redigi oporteat, si qua ex parte

(a) Cap. 2. et 9. de Consuetudine.

Titulus I. De Consuetudine. 3

noxii sint, si cui iacturam inferant, si canonicis obviant institutis, si ab aequo dilabantur; (a) propterea, universa Synodo, ipsa etiam Presbyterorum pietatis Communitate plaudente, ordinamus, atque sancimus, ut in posterum penes ipsam Communitatem sit Dioecesanae Synodo Praesidem deputare, nullo tamen modo admitendum, imo iure casuram suo, nisi qui electus fuerit suffragii iure polleat, et Parochi proprii, ut aiunt, et actualis munere commendetur. Et vero in tam eximio munere deferendo omnes et singulos Urgellensis Coetus Presbyteros vehementer hortamur, ut ob oculos totius Dioecesis Parochos habentes, illum seligant, qui optimorum studiorum non exiguum fructum cepérit; qui in re Theologica sit apprime versatus, Canonum peritus, Disciplinae cognitor, vetustatis minime rudis, rerum etiam, et exemplorum scientia, et usu non parum excultus. Id enim suo sibi iure vindicat et amplissima Synodi dignitas, et gravissimum Praesidis munus; quem profecto multa abdite cum Illustrissimo,

(a) Cap. 1. et 3. eod.

atque Sapientissimo Antistite praeloqui oportet in futuris Synodi sessionibus ad ipsorum discussionem, et definitionem palam proponenda. Quod ad Syndici, et Oratoris nominationem spectat, nulla novitate facta, antiquum Communitatis ius, et consuetudo servetur. At universae Synodi perpetuum ius esto, et potestas Consiliarios omnes, et Relatores creandi, hac tamen, eaque inviolabili lege, ut in Consiliariorum numerum unus, et in Relatorum ordinem alter é Presbyteris dictae Communitatis semper cooptetur.

TIT. II.

DE OFFICIO VICARII.

CONSTIT. I.

Procurator Fiscalis nemo constituatur qui non praefulgeat, aut Sacerdotali dignitate, aut saltem Ecclesiasticae tonsurae gradu insignitus.

D. Franciscus Cathalan in Synodo Urgellensi an. 1758.

Vetusto, et perantiquo Sacrorum Canonum iure stabilitum legimus, Clericorum vitam, et conversationem se-

cre-

tam esse debere , et à laicorum actibus remotam , neque ab iis ullatenus impetendam , qui eorum castitatem et gravitatem nolunt imitari. Eundem in modum iure cautum , et rationi consonum est , Clericorum , et laicorum litigationem debere esse seiunctam , quorum conversationem , et vitam oportet esse discretam. Legum igitur istarum auctoritate commoti , rerum quoque experientia edocti , in dedecus cedere Ordinis Ecclesiastici , quod laici Procuratorum Fiscalium munus in Curiis nostris exercentes causas agitent Clericorum ; maiorum nostrorum vestigia sequuti , et graves ipsorum hac de re Constitutiones ob oculos habentes , perpetuo decreto sancimus , ne Procuratoris Fiscalis munus laico cuiquam ulterius deferatur , sed iis dumtaxat , qui aut summa Sacerdotii amplitudine conspicui fuerint , aut quos Ecclesiasticae tonsurae ornamentum à laicorum ordine segregaverit. Et quòd amplius bono Ecclesiasticorum nomini , et famae consulamus ; illud etiam , Synodali accedente Consilio , providemus , ne ulterius ad alium , quam ad Parochum , aut Ecclesiasticum alium viciniorem litterae

6 *Recent. Const. Synod. Urgell.*
rae remittantur , quae , ut in aliquem Clericum executioni mandentur à Tribunalibus nostris fuerint expeditae.

CONSTITUTIO II..

Officialibus foraneis praescribitur modus in decidendis litibus , et Salaris exigendis.

D. Franciscus Fernandez in Synodo Urgellensi an. 1763.

Nimium acerbo , et vix ferendo animi dolore excruciamur quoties audimus, Officiales quosdam foraneos , pecuniarum cupidine illectos , aut potius coeca raptos avaritia , lites scripto decidere velle , ad quas ore tenus iudicandas , iam ex Maiorum nostrorum Constitutionibus adstringuntur. Alia insuper moliri novimus , ut à litigatoribus pecunias extorqueant ; neque in mercede sua sive salario exigendo Curiae nostrae Episcopalis aestimationem , aut taxam observare , sed ea contempta , plus à litigantibus accipere , quam ex illius praescrip-

scripto debeat. Quae omnia contra ius, fasque admissa, adeo Synodi sollicitudinem, curamque nostram exacuunt pastorem; ut hac decisione nostra Officialibus foraneis acriter praecipiamus, ut Synodales leges, et Curiae nostrae taxam ob oculos habentes, leviores, quinquaginta nempe solidorum ad se delatas causas (a) verbali iudicio definiant, neque ullo modo quidquam à litigantibus exigere aut recipere audeant ultra salarium, quod iure, et ex Curiae nostrae norma, et consuetudine exigendum sit. Alioqui veluti legum, et conscientiae suae proditores ab officio prius amotos, ad restituendum acceptum, et omnia damna sarcienda compellemus; aliisque ad arbitrium nostrum irrogandis poenis, ob tam impudens furtum, et non ferendam iniuriam ipsos castigabimus.

CON-

(a) Const. 2. lib. 1. tit. 7. de Officio Vicarii.

CONSTITUTIO III.

Scribae munus, in Caussis Criminalibus Clericorum Laicis in posterum non deferatur, sed ad illud obeundum, ex Clericali ordine viri erunt desumendi.

D. Joannes Garcia in Synod. Urgell. an. 1781.

NON modo in privatorum hominum infamiam, sed in totius Ordinis Ecclesiastici vertitur turpitudinem, atque ignominiam, quod rumore spargantur, et in omnium auribus personent delicta, de quibus Clerici nonnumquam redarguuntur. Hinc accedit, ut praerepto iudicio, maligna vulgi opinione tanquam nocentissimi damnentur, qui postea sententiae definitivae calculo innocentes fuisse probantur. Magna id ex parte usu venire noscimus, quod laici, quibus non multum curae est Clericorum existimationi consulere parum caute se gerant tum in rebus, seu conditione caussae, tum in huius actis, sive scriptis accurate caelandis. Nostra igitur quum intersit omnem adhibere operam, ne infamiae labe Ecclesiastico nomine resper-

so, sanctum ipsius ministerium vituperetur; Synodo postulante, saeculi etiam, ac Regni nostri sanctionibus, et legibus annuentibus, (a) huiusmodi edimus constitutionem, vi cuius statutum relinquimus, ut si in urbe de alicuius clerici crimine inquirendum, atque agendum fuerit, Vicarius noster generalis clericorum aliquem moribus, et vita probatissimum sibi assumat, si commodè fieri potest, qui scribae partes teneat, totiusque Causae seriem atque ordinem summo silentio in scripta sua redigat. Sin autem extra urbem, et procul ab ipsa de clericorum criminibus quaerendum sit, et Vicario nostro generalis partes suas alicui delegandas expedire videatur; volumus, ut huiusmodi delegationis honos solis clericis deferatur, qui delegatorum Judicum auctoritate fungentes, ad instrumenta causae conficienda alterius clerici ministerio instar scribae uti debebunt. Clericis tamen illis quibus nos ad huiusmodi causas scribarum litteras, sive titulos dederimus, poenis ac

(a) Pragmatica Sanctio Caroli III. Hispaniarum Regis edita die 18. Januarii an. 1770. Matrini publicata die 27. eiusd. mens. et an. L. 49. lib. 4. tit. 25. Recopulat.

multis arbitrato nostro inferendis, omnino
interdicimus, quod etiam regiis sanctioni-
bus vetitum est, scribarum munus in aliis
caussis quibuscumque, aut cuiusvis generis
negotiis exercere.

TIT. III.

DE PROCURATORIBUS.

CONST. I.

*Curiae Ministris, ipsorumque librariis, seu
amanuensibus procuratorium munus
interdicitur.*

**D. Franciscus Cathalán in Synodo Urgel-
lensi an. 1758.**

Synodo referente, intelleximus, non pau-
ca, eaque gravissima damna inferri
posse litigantibus, si procuratorum partes
curiae Ministri, quique illis in scribendi
munere inserviunt, ulterius agere permit-
tantur. Et quoniam nobis curae est, com-
missi gregis salutem, et iura undequaque
sequuti, qui quam scitissime Fiscum,
aliosque, qui gratia, vel potentia sua li-
tigantibus formidolosi videntur á procu-

randi munere removerunt; (a) statuimus, atque observandum volumus, ne in posterum curiae nostrae Ministri, eorumque adiutores ullatenus pro litigantibus procurare valeant, iusta alioqui animadversione coërcendi, si temerario conatu constitutionem hanc nostram violare praesumpserint.

CONSTITUTIO II.

Ex quacumque Communitate Ecclesiastica, etiam si Collegiata sit, aut Collegiatae privilegiis gaudeat, non nisi unicus ad Synodum deputatus Syndicus admittatur; qui si non sit è corpore ipsius Collegiatae, aut Communitatis, nec aliunde votum habeat in Synodo, pariter reiiciatur.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

A Equè absonum, ac moribus nostris, et institutis canonicis alienum est, plures ex eodem Ecclesiastico Collegio Syndici, aut Procuratoris munere donatos ad dioecesanam Synodum accedere, eiusque

B 2

(a) Leg. 3. et tot. Tit. Cod. Ne Fiscus, vel Respub. procur. Tit. Cod. Ne liceat potentioribus.

que actis omnibus intervenire. Neque etiam ullo modo ferendum est Synodo interesse, procuratoriae etiam obtentu dignitatis, eos, qui nec de corpore Capituli mittentis sint, nec alia de causa iure polleant, aut consilii in Synodo dandi, aut in eadem suffragii ferendi. Huiusmodi tamen abusus, quum à quibusdam in nostram Synodum obtrudi audierimus; ad illos, veluti rixarum, et perturbationum sentinas, protinus convelendos, Sanctorum Conciliorum, et Pontificum placitis adnixi; (a) omnibus Dioecesis nostrae Collegiatis, ac Communitatibus hac nostra constitutione mandamus, ut quandocumque in posterum à Nobis aut à Successoribus nostris Dioecesana Synodus indicatur, unicum dumtaxat Syndicum, aut Procuratorem mittant in solidum, et à maiori parte deputatum, qui aut de corpore sit, aut si extraneus fuerit, sententiam tamen dicere, aut votum aliunde in Synodo dare possit. Si secus actum fuerit, et Syndici pudore suffusi Synodo eiciantur, et Collegia, aut Communitates, quae

(a) *Conc. Lataran. sub. Innocentio III. cap. 24. Boniac. VIII. cap. 46. de Elect. et Elec. pot. in 6.*

quae nostram hanc legem violaverint pro-
merita poena multabuntur. Praerogativis ta-
men, quibus gaudet Communitas Presby-
terorum nostrae Civitatis Urgellensis nihil
hac nostra constitutione derogatum volu-
mus.

CONSTITUTIO III.

*Ex nulla Communitate Ecclesiastica, etiam si
Collegiata sit, plures Syndici admittantur,
nec iure suffragii, nec conventus solum.*

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros in
Synodo Urgellensi an. 1798.

¶ Uris utriusque auctoritate suprema aperte
conclusum est, pluribus procuratoribus
in solidum simul datis, occupantis melio-
rem conditionem futuram, ut posterior non
sit in eo, quod prior petit procurator. (a)
Hac de causa maiores nostri nonnullorum
conatus binos Syndicos è suo corpore in
Dioecesanam Synodum obtrudere volen-
tium, tanquam quid absonum, ac mori-
bus nostris, et institutis canonicis alienum,
sua

(a) L. 32. D. de Procuratoribus, et Defensoribus, et
cap. 46. de Electione, et Elect. potestate in 6.

sua sapientissima constitutione multaverunt. Collegii tamen Podicaeritani Syndicus constitutioni illi non acquiescens omnino, imo ejus vim aliqua ex parte eludere tentans, iterato contendit, integrum Collegio suo esse binos Syndicos ad Synodum mittere; non ea tamen conditione, ut votum quisque suum dicere possit, sed ut ambo Synodum conveniant, simul cum aliis assideant, rebusque omnibus gerendis interveniant. Quam etiam contentionem, momentis omnibus expensis, pari omnium consensione Synodus reiiciendam censuit, utpote inimicam iuri, nec ullo vetustatis robore commendatam. Igitur huiusmodi contentionibus aditum praecludere volentes, constitutiones hac de re editas perpetuo valituras innovamus, adiicientes insuper, ut nullus omnino nisi unicus è qualibet Communitate, aut Collegio Syndicus secundum canones in Synodo admittatur, etiam obtentu tantum interveniendi, non sententiam dicendi causa.

TIT. IV.

DE DILATIONIBUS.

CONSTITUTIO UNICA.

Dilationes iudiciales litigantibus communes sunt, quamvis Judicis decreto aperte non caveatur.

D. Joachimus á Santiyan in Synodo Urgellensi an. 1772.

Litigantium fortunae, pax, et innocentia litium ardore, ac diuturnitate in Reipublicae perniciem penitus dissolvuntur. Res etiam christiana non modicum inde labefactari semper visa est, Christi videlicet institutis proculcatis, et christianorum moribus eversis. Nonnisi igitur fidei, et pastoralis muneris sanctitati deficientes, praetermittere possumus, quin tantam levare calamitatem, et tam ingentia evertere damna pro viribus obnitamur. Jurantium itaque controversias celeri, quantum fieri possit, sententia ex canonum praescripto (a) terminari desiderantes, non

(a) *Cap. 2. de Sententia, et re iudicata. Cap. 5. de Dolo, et Contumacia. Cap. 12. de Procuratoribus. Conc. Trident. Sess. 25. de Reformat. Cap. 10.*

modo quoscumque ditionis nostrae Judices vehementer hortamur, ut, frivolis exceptionibus non auditis, nimium longis dilationibus negatis, omnibus denique modis litium consulant brevitati; sed etiam Synodi postulatis adnuentes praecipimus, ac definimus, etsi forte disertis verbis Judex decreto suo non caverit, dilationes tamen ad alterutrius litigantium petitionem concessas, actori simul, et reo intelligendas, et futuras esse communes; quo nimirum hac etiam ratione differendis litibus via praescindatur.

TIT. V.

DE FIDE INSTRUMENTORUM.

CONSTITUTIO UNICA.

Parochiis vacantibus, quomodo illarum archivaria sint custodienda?

D. Franciscus à Duëña, et de Cisneros *in Synodo Urgellensi an. 1798.*

Communis omnium exposcit utilitas, ut tabularia publica summa religione custodiantur: neque quantumcumque in illis custodiendis conferatur studium, supervacuum

cum, et nimium unquam adhibebitur. Quod enim non raro contingit, facile est authentica perire exemplaria, aut tam multis depravari modis, ut vel integram fidem amittant, vel nonnisi suspiciosa, et sublesta potiantur. Noxiis huiusmodi casibus, qui, vacantibus Parochiis, facilius evenire possunt, quantum in Nobis est occurrere cupientes; imperare decrevimus, ut hac nostra constitutione imperamus; ut quotiescumque Parochiam aliquam quoquo modo vacare contigerit, vicinior Parochus vacantem Parochiam adeat, illius cartophylacium, seu archivium securius occludat, clavem apud se diligentissime retineat, et quinque parochiales libros Oeconomo, seu interim subrogato Rectori tantummodo relinquat. Si qua vero interea scriptura in tabularium referenda sit, aut aliqua ex ipso transcribenda; ab Oeconomo praemonitus vicinior ille ipse Parochus, aut huius nomine optima fidei, cui clavem credat, Sacerdos sese cum clave ad vacantem Parochiam conferet, novum stillet exemplar in tabularium repositurus, aut antiquum ad describendum extracturus; stipendium (si quod fuerit) in

C

aequas

18 *Recent. Const. Synod. Urgel.*

aequas partes Parochum inter et Oeconomum dividendo.

TIT. VI.

DE CLERICIS NON RESIDENTIBUS.

CONSTIT. UNICA.

Declaratur quamdiu , et quo pacto ab Ecclesiis suis abesse possint curam animarum gerentes , licentia ab Episcopo non petita.

D. Joachimus à Santiyan *in Synodo Urgellenst an. 1772.*

Sententia Divina damnantur Pastores omnes qui mercenariorum instar creditas sibi oves deserunt ; quarum idcirco interitus acerbo illorum supplicio luendus , turpissimo ipsis crimini ab aeterno Judice dabitur. (a) Nihil est ergo mirandum , si summo Ecclesiae iudicio , ac severissima canonum censura , omnes , qui curam gerunt animarum ad residentiam in suis Ecclesiis faciendam arctioribus laqueis teneantur. (b) Et quoniam agitatis olim disputationibus

(a) *Joan. 10. v. 12. et seqq.* (b) *Conc. Trident. sess. 6. de Reformat. cap. 1. et 2. sess. 23. de Reformat. cap. 1.*

de tempore, quo à suis sedibus Parochi abesse possint, S. Concilium Tridentinum et SS. Patrum congregatio Conc. Trident. Interpretum decretis suis finem attulerunt; cunctos ditionis nostrae Parochos studiosissime admonemus, ut huiusmodi decretorum memores sanctissimi sui muneris dignitatem, et onera recolentes, quoad possint, saluti invigilent animarum, atque in Ecclesiis suis assidue commorentur. Quum vero interdum Parochos quosdam à suis sedibus abesse ad illas statim reversuros non sine causa contingat, et ita aliquantisper absentes ex Conc. Trident., et veterum canonum sententia abesse minime videantur; (a) Synodo exposcente, et Concilii provincialis indultis utentes, facultatem Parochis (quandoquidem ex ipsis multi bidui etiam itinere ab Episcopali sede seiuncti sunt) elargimur à Parochiis suis perbreviter discedendi, idoneo tamen relicto Sacerdote, qui et Sacramenta interea ministrare, ac rem omnem parochialem apte perficere possit. Si tamen ipsorum discessus ad dierum

C 2

quin-

(a) *Conc. Trident. sess. 23. de Reformat. Can. Praesentium caus. 7. quaest. 1.*

quindecim spatium protrahendus foret, à nobis aut à nostro Vicario generali, aut saltem ab officiali foraneo licentiam expetendam, et obtinendam esse mandamus.

TIT. VII.

DE PRAEBENDIS, ET DIGNITATIBUS.

CONSTITUTIO I.

Cavetur qua ratione dividendi sint beneficiorum fructus inter beneficiatum praedecessorem, et eius successorem.

D. Joachimus à Santiyan in Synodo Urgellensi an. 1772.

IN beneficiorum fructibus dividendis, illorum quorum partem ex ipsis capere interest animos dissidere, simultatesque inter eos, contentiones ac lites saepius agitari, aegerrime audimus, vehementerque dolemus. Litium igitur tollendarum, pacisque fovendae causa, Synodi rogatu hanc edimus constitutionem, quam vim legis habituram, ac beneficiorum fructuum dividendorum perpetuum canonem, et normam esse volumus. Non unius generis sunt be-

beneficiorum proventus ; sed ex decimis, primitiis , praediorum fructibus constant, aliisque quasi fructibus , seu diversi ordinis emolumentis. Qui dividendi sint decimarum , et primitiarum fructus inter beneficium vita functum , aut resignantem , et eius successorem satis aperte maiores nostri tradiderunt ; (a) quorum placita auctoritate nostra firmata accuratius , ac diligentius observari praecipimus. De via tamen ac ratione fructus alios , aut cuiusque generis proventus dividendi , aut omnino tacuerunt , aut fortè non satis perspicue , quodnam esset suum ipsorum consilium , conditis hac de re statutis , nobis indicarunt. Quare ad viam difficultatibus intersecandam , rem omnem huiusmodi limitibus circumscribendam decernimus. Si qua beneficia praediis rusticis potiantur , neque eorum caussa muneris cuiusquam adimplendi obligatio ulla haereat obtentori , quod tum in beneficiis curatis , tum in simplicibus usu venire scimus ; huiusmodi praediorum fructus , et impensae antecessori beneficiato cum eius successore communes sunt , quos

(a) *Constit. 4. lib. 3. tit. 4. de Praebend. et Dignitat.*

inter dividantur, ut de decimis, et primitiis distribuendis constitutum est, habita scilicet annui temporis ratione, quo uterque beneficium obtinuit, et ab elapso, aut fluente mense Maio ad eundem venturum mensem tempora supputando. Ad eandem quoque regulam dirigendas praecipimus quascumque in posterum faciendas divisiones fructuum civilium, quasi fructuum, atque emolumentorum omnium, quorum perceptio ad aliquod particulare onus subeundum beneficiatum non adstringat. Si tamen praedicti fructus Missarum celebrandarum, aut alterius pii operis exequendi oneri obnoxii fuerint; à Januario ad Januarium erit annus deducendus: et si pia opera adimplenda, aut Missae celebrandae venerint certis iam, statisque diebus; tantundem beneficiato priori ex his fructibus concedatur, quantum ipsi ratione sui muneris statis illis diebus exacti respondeat, et reliquum fructuum successori cedat ad sua etiam munera reliquis statis diebus perficienda. Quod si vero aut Missarum celebrandarum, aut piorum operum exercendorum praefiniti aut certi dies non fuerint;

Parochis omnibus , beneficiatis , et Oeconomis auctoritate nostra mandamus , ut statim ab huius nostrae constitutionis publicatione piorum illorum operum exercitio- nem , et Missarum celebrationem ex aequo in singulos menses distribuant , ut tantum ex illis fructibus beneficiati ambo percipiant antecessor scilicet , et successor , quantum quisque temporis beneficio servierit. Quod ad illa spectat praedia , ex quibus non quotoquoque anno , sed altero inter- iecto , fructus capiuntur , in divisione fru- ctuum peragenda , non unius anni , sed biennii ratio habenda erit.

CONSTITUTIO II.

Praescribitur quid quotannis à Parochis , et beneficiatis omnibus impendendum ad suas domos conser vandas , et reparandas.

D. Fr. Jo sephus Boltas *in Synodo Urgellensi*
an. 1786.

 Quod forsitan nullibi iure cautum , à maioribus nostris constitutum , et ad haec usque tempora moribus con- fir-

firmatum reperimus, aedes nimirum parochiales à Parochis ipsis sartas tectas esse conservandas. Itaque praedecessorum nostrorum statuta auctoritate nostra roborantes, Synodo exposcente, Parochis, omnibusque beneficium ecclesiasticum obtinentibus praestituimus, ut beneficiorum suorum domibus conservandis, ac reparandis sedulam navent operam, binas quotannis ex singulis centenis libris suorum reddituum in illarum conservationem, et reparationem impendentes; quod videlicet antiqua quindecim regalium aestimatio perexigua his temporibus esse videatur.

III. VIII.

DE OFFICIO PAROCHI.

CONSTIT. I.

Statuitur, qua ratione liceat Parocho binas Missas diebus festis in eadem Ecclesia celebrare, in diversis Ecclesiis aliter illas celebraturo.

D. Franciscus Cathalán in Synodo Urgellensi an. 1758.

SI canonicis ac sanctis scripturis, conciliorum decretis, ac Patrum placitis vel

vel paululum attendamus, nullo paene negotio perspiciemus, omni prorsus iure tanquam Divina ultione dignos, et extremi exitii reos damnari Parochos qui sui immemores sibi que commissarum ovium obliti, Divinae praedicationis verbum illis subtrahentes, operam non impendunt, ut salutaribus monitis, sanctisque consiliis ipsas ad vitia vitanda, virtutes possidendas, aeternamque felicitatem summopere curandam adigant et hortentur. Quapropter Pastores omnes animarum enixe rogamus, atque per omnipotentem iudicem criminum omnium ultorem, et vindicem, qui quae perierint ovium sanguinem, ac vitam non aliunde quam à Pastorum manibus exquiret, vehementius obtestamur, ut diebus saltem Dominicis, aliisque sollemnibus creditum sibi gregem fidei rudimenta, Evangelii dogmata, remque omnem Divinam pro ipsius captu doceant; illud imprimis memoria repetentes, nihil profuturum Pastori, si, se inscio, aut non, ut par est, studiosius agente, adveniens lupus oves rapiat, laceret, atque dispergat. Nonnulli tamen Parochi non quidem excusationis

obtentu , sed praecipuas sui muneris partes studio adimplendo commoti nobis obiecerunt , vix plebibus suis instruendis operam ullam dare posse , quod illorum parochiae ex multis constant oppidis nimiumque seiunctis , totumque tempus in itineribus conficiendis , sacrisque operandis impediatur , quum ob sacerdotum penuriam, et gentium egestatem binas ipsi Missas , binas quoque ipsorum Vicarii singulis diebus festis in diversis Ecclesiis dicere compellantur. Ne ergo pereant homines ignorantiae laqueo irretiti , et ut huiusmodi Parochi possint liberius Divini verbi praedicationi vacare , ipsis, Synodo exposcente, indulgendum duximus , prout hac nostra constitutione indulgemus , ut binas , quas celebrant Missas , alteram in Ecclesia Parochiali , alteram in aliqua ex adnexis , possint ambas in eadem Ecclesia celebrare : Id tamen non continuo , sed alternis , aut alternis fere vicibus faciendum permittitur. Idem quoque liceat Parochorum Vicariis, quando Parochi sacrum unum fecerint in altera ex adnexis , alterum in altera , quo oves omnes Pastoris praesentia recreatae,
ipsius

ipsius etiam voce ac salutis monitis ad
coelestis vitae pascua dirigantur.

CONSTITUTIO II.

*Processiones, etsi ultra Parochiae limites
non abeant, ab Ecclesia tamen, unde egres-
sae fuerint longius discedere nequeunt.*

D. Joannes Garcia in Synod. Urgll. an. 1781.

Pias publicasque supplicationes non pra-
estare vis moribus temerandas, sed omni mo-
destia, pietate, ac religionis signis esse
prosequendas, etsi iura non praeciperent,
ipsarum tamen origo, sanctum, religiosis-
simumque institutum satis, superque sua-
derent. Siquidem, quum magna ac Divi-
na mysteria continentes ad pietatem fide-
lium excitandam, ad ingentia beneficia ab
omnipotente Deo in nos collata recolenda,
ad summas gratias devotissimo animo ipsi
referendas, ad Divinam iram placandam,
ad Sanctorum intercessionem implorandam,
ad Dei ipsius opem in difficillimis tempo-
ribus, calamitosisque rebus promerendam

à Sanctis Ecclesiae Patribus fuerint comparatae; nihil in illas invehi oportet, quod non ex modesto, pio, devoto animo, intimo, atque ardente in religionem amore proficisci noscatur. (a) Verumtamen luctuosissima nec satis unquam deploranda sorte, in supplicationibus praesertim longius ab Ecclesiis ad remotiora sacella defluentibus, optima quaeque à suis sedibus deturbari, et sacris profana omnia commisceri contingit. Populum enim in huiusmodi Processionibus, pietatis sensibus amissis, precandi ritu despecto, religione ipsa per summum facinus profanata, comessionibus, ludis, saltationibus indulgere novimus; ex quibus nonnisi iurgia, turpiloquia, libidiosa gesta, aliaque flagitia opus est oriantur. Tam multis igitur, tamque acerbis rei christianae malis, quantum in nobis est, mederi satagentes, in animum induximus Dioecesanæ hac de re constitutiones instaurare, et hoc nostro decreto, quod diligentissime observandum proponimus.

(a) *Ritual. Rom. tit. de Procession. v. 1. videant. Sc. & v. omnes Sc. Conc. Colonien. 4. cap. 22. Sacerdot. Rom. part. 3. tract. 1. cap. 4.*

mus, Parochis omnibus iniungere, ne, quamvis Parochiarum fines non transgrediantur, publicas tamen Processiones ad adeo remota loca deducant, ut intra binas leucas ad Ecclesiam, unde exierint non possint commode remeare.

CONSTITUTIO III.

Sine Parochorum consensu nec assumantur Vicarii conductitii, nec assumpti à suo munere, invitis Parochis, amoveantur.

D. Joannes Garcia in Syn. Urgel. an. 1781.

Maxima Parochis irrogatur iniuria; multa etiam eaque gravissima damna rei Ecclesiasticae, animarum saluti, et pastorali regimini accedere videntur ex pravo populorum abusu conductos Vicarios in Parochiales Ecclesias, inconsultis Parochis, obtrudendi, illosque, ut libuerit, ab iisdem, et à Vicariorum munere, reclamantibus etiam Parochis, expellendi. Absolum quippe est, nec iniuria vacat, Ecclesiarum Praefectos ad proprium, et pastorale

rale munus cum hominibus illis dividendum cogi quos forte non idoneos iure merito reputaverint. Neque etiam ferendum est, populorum eorundem arbitrato, quod scilicet ipsi conductis Vicariis praestitutam mercedem è rebus suis solvant, munere et gradu suo Vicarios illos cadere, quos scientia aptos, consilio idoneos, virtute claros, opera impigros, ac diligentes experimento suo Parochi esse comprobaverant. Quin etiam plerumque pauperes sunt, et arcta fortuna viri, qui operas suas elocant, ut alienis Parochiis inserviant: quo fit, ut veriti, ne temere expellantur, ultra quam par est gentium votis indulgeant, et a populis idcirco contra praeceptum Apostolicum contemnantur, neque illos possint severius alloqui, et hortari, nec cum imperio redarguere. Quamobrem, Synodo postulante, praecipendum censemus, ne Sacerdos ullus, Vicarii munere ad se delato, in aliqua ex Dioecesis nostrae Parochiis fungi audeat, Parochi consensu non prius requisito, et obtento. Quod si Vicariorum quidam amovendi, alique in illorum locum fuerint subrogandi, Parochorum

rum quoque consensum habendum esse mandamus, nisi forsitan, cognita à nobis caussa, contrarium aliquando decreverimus.

CONSTITUTIO IV.

Instructio christiana, sive catechismus uniformiter in singulis Parochiis, et in tota Dioecesi tradatur.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

Quotidiano instruimur experimento, ob nimiam imbecillitatem hominum genus solidiore cibo languescere, et puriore lacte nutriri. Hac igitur de caussa maturissime atque sanctissime à Tridentina Synodo in mandatis accepimus, ut saltem Dominicis, et aliis festis diebus pueros in singulis Parochiis fidei rudimenta, et obedientiam erga Deum, et parentes diligenter doceri curemus. Ad tam sanctam rem accuratius exequendam uno se verbo obligarunt quicumque animarum curam gesturi, Parochiale munus susceperunt, iam ut maturo iudicio sine ulla iudicis religione condemnentur qui creditum sibi gregem
hac

hac in re defraudaverint. At, Synodo no-
vimus referente, longe ex instructione
christiana uberiores fructus capiendos, si
pueri fidelesque omnes eadem via, et
ratione, interrogatisque iisdem, iisdemque
responsis fidei, morumque rudimenta per
universam Dioecesim edocerentur. Quum-
que ita Nobis merito persuadeamus, sta-
tim ac Nos, absoluta Synodo, colligere
potuerimus; cuncto populo nostro verbo,
et opere praeesse cupientes, nervos omnes
intendemus, ut prolixiorem catechismum
in breviorum, eamque puerorum, et gen-
tium captui accomodatiorem institutionem,
edito libello, contrahamus. Illam ergo Par-
ochis omnibus, omnibusque per Dioece-
sim Presbyteris habendam, evolvendam-
que iubemus, severius hoc nostro Syn-
odali decreto prohibentes, ne alia quis-
piam ad pueros in primis religionis nostrae
regulis imbuendos instructione utatur, ni-
si zelum, benignitatemque nostram pra-
va temeritate exagitando, acrioris iudicii
sententiam velit ob inobedientiam suam
experiri.

CONSTITUTIO V.

Parochi omnes suos quosque Parochianos ad catechismi examen in quadragesima revocent, satisque instructis schedulam approbationis tradant, ut ad Penitentiae Sacramentum accedere possint.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi an. 1786.

Turpe est, commune, viribusque omnibus eliminandum flagitium, longaeva aetate, ac nimia senectute confectos homines adeo rudimentorum fidei ignorantia laborare, ut non modo prima sanctissimae religionis elementa, quae à pueris calluerant penitus dedidicerint, sed sanctorum etiam mysteriorum notitiam ad Sacramenta percipienda summopere necessariam diuturna oblivione ex animo suo deleverint. Consilii tamen expertes, temporis angustiis obstricti Poenitentiae Ministrum adeunt Paschale, Sanctissimumque Sacramentum recepturi; potissimum scilicet illius studium in sui perniciem ante verentes, dum ob summam rei christianae

inscitiam aut ab expiationis sacramento repelluntur, aut diutius importuno tempore praecipua fidei capita edocendi sunt, quum suavissimis obiurgationibus, salutisque monitis à peccatorum colluvie detracti ad meliorem sanctamque vivendi viam essent deducendi. Nos igitur qui tanta pro munere nostro diligentia esse vellemus, ut ne in tenuissimis quidem rebus emendandis studium, curaque nostra desideraretur; huiusmodi mali genus forte omnium maximum, ac Religioni magis inimicum ab ovili nostro avertere conantes, omnibus christiani gregis Parochis, ac Pastoribus vehementer indicimus, ut à primis quadragesimae diebus opportunum tempus Paroecianis suis constituent, quo omnes ante ipsum Parochum, aut alium è Clero ab ipso deputandum de fidei, et morum rudimentis examinandi sigillatim se sistant. Et quoniam Dei ministros, et mysteriorum Dei dispensatores, non modo malum ipsum, sed vel levissimam mali suspicionem vitare oportet; ne inde vituperetur ministerium nostrum, unde omni est laude prosequendum, summa severitate mandamus, mulieres cuiusque

iusque aetatis, et conditionis sint ad huiusmodi examen subeundum non ad alium quam ad publicum, omnibus locum obvium evocentur. Quin etiam, ut christiani omnes ad fidei mysteria perdiscenda alacrius agitentur, Parochi, alique ad examen deputati approbationis schedula munerabunt quos illa dignos existimarint, aliis omnino denegata, qui ob inscitiam suam sese indignos exhibuerint: atque, ut ex hac constitutione quem intendimus fructum percipiamus, confessariis omnibus interdiciamus, ne ad Paschalia praecepta adimplenda cuiusquam confessionem excipiant, qui non catechismo christiano se satis esse instructum schedulae testimonio comprobavit.

CONSTITUTIO VI.

Statuitur, qualiter Extrema Unctio ad infirmos deferenda sit, iisque ministranda.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

NON ut olim infirmi ad Ecclesiam sacro nunc inungendi oleo deferuntur; sed sanctum oleum infirmorum domum ad illos

liniendos ex Ecclesia defertur. Itaque Parochorum est non modo Extremam Uctionem veluti Poenitentiae complementum (a) ovibus suis opportuno tempore elargiri, verum etiam curam omnem adhibere, ut ad illam administrandam omni veneratione, et cultu ad aegrotantium aedes deducatur. Qua de causa Parochos omnes vehementer hortamur, ut muneris sui memores in extrema Uctione danda nihil ex iis praetermittant, quae ipsis Dioecesis ritus, et statuta saluberrime praescribunt. Nos vero ad maiorem sanctae Uctionis sacramento venerationem conciliandam, decernendum hac constitutione duximus, ut in qualibet Parochia bursa quaedam holoserica violacei coloris habeatur, ut in illam solum vasculum olei infirmorum inferatur, cum qua decentibus vittis ad collum appensa, et ad pectus usque super rochetum, aut superpelliceum defluente, manibus iunctis consuetisque precibus pie intentus ad aedes infirmi Sacerdos progrediatur, in illius spirituale

com-

(a) *Epist. Jac. c. V. v. 15. Conc. Trident. Sess. XIV. in Doct. de Sac. Extr. Unct. Catech. Pii V. p. 2. cap. 6, num. 14.*

commodum, et solatium sanctam Uctionem devote ipsi, ac religiose ministraturus. Praeterea virgulam quamdam argenteam Parochorum cuique praesto esse volumus, qua, quum opus fuerit, securius, contemptoque periculo infirmi perungantur.

CONSTITUTIO VII.

Diversas Parochias in unam coire processionem interdicitur.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

Saluberrimas constitutiones de Processionibus instituendis Praedecessores nostri ediderunt. Nihil nisi pietatem redolent; nihil nisi sanctimoniam inspirant. Gravitate tamen, ac religione plenas, velut oblivione abrasas alicubi contemptui esse scimus, decadasque, quod aiunt, sive diversarum Parochiarum greges ad unam efformandam Processionem contra maiorum, et Synodorum placita coniungi, ac sociari. Quod quum non aequo animo ferendum esse censeamus, perpetuo edicto, poenisque ad arbitrium nostrum infligendis huiusmodi tumultu-

tuarios conventus potius quam religiosas Processiones , non obtenta à Nobis facultate , interdictas volumus , quantacumque etiam causa intercesserit , quae illas exposcere videatur.

CONSTITUTIO VIII.

Iubetur Parochos pro viribus curare , ut dies festi debito cultu , et religione agantur.

D. Franciscus à Dueña , et de Cisneros *in Synodo Urgellensi an. 1798.*

Umpium profecto , et omni religione alienum est festos altissimo Omnipotentis numini dicatos dies aut perpetuo fere otio transigere , aut immodicis voluptatibus polluere , aut servilium operum exercitatione temerare. Maturius igitur Parochi nostri expendant , partium suarum esse omni cura intendere , ut huiusmodi mala certò malorum omnium radices penitus evellantur. Plurimum ad id foeliciter assequendum iuvaret , si Parochi plebem quisque suam vespertino festorum tempore aliquo sanctae religionis publico opere distentam haberet : quo sane consilio , et torpedinis causa , et ludorum , sal-

tationum, aliorumque voluptatum occasio tolleretur: quod, ut alacrius exequantur, singulos ex intimo animo pro munere nostro adhortamur, et pro communi omnium salute per Dominum obtestamur. Servilium vero operum exercitium, quum iura omnia summa severitate prohibeant; nihil nobis statuendum superest, nisi constitutionem nostram synodalem primam tituli primi libri secundi pravis quorundam moribus, et quorum interest incuria contemptam, atque sopitam excitare iterum, et Parochis iniungere, ut illam ob oculos habentes omnino, et in omnibus suis partibus observandam procurent. Si qui autem seculi lucris inhiantes, aeterna salute postposita, illam violare tentaverint; Praetorem, aut iustitiae administrum Parochi adeant, apud quem expostulent, ut ad regiae sanctionis praescriptum pecuniaria multa, aliisque poenis coerceantur. Quod si in reorum gratiam, aut alia ex causa, ut idemtidem fit, delictis conniventes munus suum Praetores adimplere detractaverint, Nos hac de re admonent Parochi, ut quod iustum fuerit studiose deliberemus, et aequius decernamus.

CONSTITUTIO VIII.

Iubetur, Vicarios conductitios, aliosque Sacerdotes nullo peculiari munere fungentes quotannis testimonium de vita, et moribus Episcopo exhibere, et omnibus Ecclesiae Parochialis, in qua degunt functionibus publicis interesse.

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros in Synodo Urgellensi an. 1798.

Scient universi ditionis nostrae Clerici, altioribus praesertim mancipati ministeriis quanta praefulgere debeant, et fidei scientia, et morum disciplina; ut in ipsorum vitam tanquam in speculum oculos suos reliqui omnes conicientes, nihil sugillandum inveniant, sed omnia praeclara, et omnium imitatione digna deprehendant. Quoniam vero non paucos in oppidorum Parochiis esse intelleximus, qui numero magis, quam vitae merito ad Ecclesiam pertinere noscuntur; Parochos omnes etiam atque etiam perhortamur, ut omnium Clericorum, qui in suis Parochiis degunt, tanquam praecipuae sui gregis portio-
mam

nam curam habeant; eos, si opus fuerit, iterato monentes, ne, ut fieri solet, aut venationibus, aut lusionibus, oppidanorum domibus adeundis nimiam impendant operam; imo ab huiusmodi abstinentes, sibi caveant, dignitati suae consulant, et totius ordinis amplitudini prospiciant. Quapropter, ut optimo Clericorum exemplo laicorum in rem Divinam studium, ac pietas magis excitetur; volumus, ac praecipimus, ut Clerici omnes assidui semper sint in omnibus publicis functionibus, sive sanctae Religionis actibus, qui in illis Porochiis, ubi degunt, sive illis ad normam constitutionum Apostolicarum fuerint adscripti, sive non, fieri contingat. Parochos etiam ex animo obtestamur, ut huiusmodi tam sanctum, et salubre statutum ab omnibus Clericis observandum procurent, suas cuique partes, et ministerium praefigendo, quo sancta Religio functionum illarum gravitate, decore, et amplitudine apud omnes vehementius commendetur. Si quis autem huic nostrae constitutioni non obtemperaverit; si Vicarius, aut coadiutor fuerit, gradu suo cadet; sin vero nulli muneri

addictus, aliter, ut aequum fuerit, in illum animadvertetur; imperantes idcirco, ut omnes, qui Nos in posterum convenerint, Vicarii, Coadiutoris, aut alterius muneris obtinendi causa, testimonio Parochi muniantur, quo certiores reddamur, et optimis esse moribus, et hinc nostrae constitutioni quam diligentissime paruisse.

TIT. VIII.

DE SEPULTURIS.

CONSTITUTIO I.

Praescribitur Parochis, quomodo permittere possint, ut Parochianorum suorum cadavera in maiorum sepulcris intra Ecclesiam effossis sepeliantur, effossi sepulcri Episcopali rescripto non apparente.

D. Franciscus Fernandez in Synodo Urgellensi an. 1763.

AD nostra usque tempora pervenit pia ac religiosa consuetudo hominum vita functorum cadavera in maiorum suorum sepulcra inferendi: quae adeo perantiqua est, et christianorum moribus tuenda, ut, quum

quum à sanctis veteris testamenti Patri-
bus ortum duxerit, Romanorum etiam Pon-
tificum sanctionibus firmiter fulciatur. (a)
Saepius tamen accidere noscimus, una cum
maioribus suis alioqui tumulandis nimium
officere, quod progenitorum sepulcra in-
tra Ecclesiarum septa, fornicibus superin-
ductis, effossa sint, à quo Ecclesia ipsa
semper abhorruit; (b) et quod ex litteris
constare nequeat, huiusmodi sepulcra ri-
te intra Ecclesiam, facultatem scilicet Prae-
decessoribus nostris largientibus, fuisse
constructa. Et quum nihil caussae sit, cur
huiusmodi sepulcra temere, et sine legiti-
ma potestate intra Ecclesiam condita suspi-
cemur, imo rusticanos praesertim, et ple-
beios homines in scriptis custodiendis pa-
rum diligentes esse sciamus; ad rixas vitan-
das, quae interdum Parochos inter, et de-
functorum propinquos, sua quibusque iura
tuentibus exoriuntur, Synodo rogante, de-
cernimus, et decreto hoc nostro facultatem
Parochis impertimur, ut Parochianorum

F 2

suo-

(a) *Genes. 50. vv. 5. 13. 24. Innocent. III. in cap. Fraternitatem 3. de Sepulturis.* (b) *Can. Praecipien-
dum 15. §. Prohibendum est, caus. 13. quaest. 2. can.
Nullus mortuus 18. ead. caus. et quaest.*

suorum cadavera in istorum maiorum sepulcris intra Ecclesiam sitis sepelire possint, dummodo etsi non scriptis, testibus tamen fidedignis, longo usu, aut alia legitima probatione apud Parochos ipsos evincatur, defunctum, et hujus ascendentes instar dominii ius ad talia sibi sepulcra quaesivisse.

CONSTITUTIO II.

Cadaverum deposita in Ecclesiis suis fieri, Episcopo inconsulto, Parochi non permittant, nisi ob nimiam locorum distantiam consilium ab Episcopo expeti nequivisset.

D. Joachimus à Santiyan in Synodo Urgellensi an. 1772.

SI non christiana pietas, humana nos ratio suaderet, ut miserandam fratrum calamitatem, qui extremum naturae debitum persolverunt, omni suffragiorum, et solatii genere levare conaremur; praesertim quum sciamus, longissimis, et acerbissimis torqueri cruciatibus, quousque à levioribus etiam criminibus absoluti, et ab omni prorsus macula repurgati beatorum sedibus inseri, et Divino conspectu frui

mereantur. (a) Illud tamen commemorare pudet, quod non raro contigisse audivimus, defunctorum scilicet heredes, propinquos, aut extremae ipsorum voluntatis delectos exequutores lucrum ex delicto quaerentes summa defunctos afficere iniuria, piis suffragiis in celebritate funeris adhiberi solitis, ipsos diutissime, aut quod immanius est, perpetuo privando. Quod ut assequantur, cadavera deponenda praetexunt, ut alio post transferenda perpetua sepultura donentur. Nos itaque advertentes, ex huiusmodi factis Parochorum iura nimium vulnerari, improbamque in mortuos crudelitatem exerceri, quod nec eorum deposita levantur, nec funebria suffragia amplius ad ipsos remittantur, constitutionem provincialem Tarraconensem hac de re editam excitandam duximus, non modo praecipientes, ut accuratissime in Dioecesi nostra ab omnibus observetur, sed ad huiusmodi fraudes stirpitus evellendas omnibus etiam Parochis iniungentes, ne ullum cadaverum depositum in Ecclesiis suis

(a) *Conc. Florentin. sess. ult. Conc. Trident. sess. 6, can. 30. et alibi.*

suis fieri permittant, quin prius intelligant facultatem à Nobis ad id rei defunctorum heredes, aut curatores obtinuisse. Si vero ob temporis angustias, locorumque distantiam ad nos recurri nequeat, poterunt tum Parochi cadaverum deposita admittere; ita tamen ut heredes, aut curatores intra octidierum spatium depositi facti rationem reddaturi ad nostram curiam accedere compellantur, ut quod aequum fuerit, officio, et auctoritate nostra decernamus.

CONSTITUTIO III.

Mortuorum corpora non amplius in Ecclesiis sepeliantur.

D. Fr. Josephus Boltas *in Synodo Urgellensi*
an. 1786.

VIta funtorum intra urbem condita cadavera civium sanitati, (a) intra Ecclesiam vero etiam loci sanctimoniae maxime officiant: (b) nihil ut mirandum sit, si iteratis utriusque Imperii legibus alibi olim mortui inhumarentur. Apostolis primum, sanctisque Martiribus in Ecclesiis

se-
(a) *Leg. 6. Cod. Theod. de Sepulcro violato. Isidorus lib. 14. orig. cap. 12.* (b) *Conc. Tribur. can. 17. cau. 13. q. 2. c. 15.*

sepulturae honos deferri coepit; pro magno habentibus Imperatoria maiestate conspicuis, quod iuxta illorum vestibula constituti piscatorum fierent ianitores. Satis quoque sequioris aevi christianis visum est non intra Ecclesias sepulturae locum ambire, sed ad illarum limina in atriis, in porticibus, in exedris tumulari, ab hac etiam disciplinae laxitate Hispaniae Ecclesia permaxime abhorrente. (a) Nunc autem sanctissimas illas leges communi fere abusione in viventium damnum, et Sanctorum iniuriam proculcari videmus, etsi et saeculi Reges, et Ecclesiae Principes summis votis instaurari exoptent. (b) Nos igitur morem, ut par est, quantum potuerimus utrique potestati ex animo gerere cupientes, ut civium etiam valetudini, Reipublicae bono, et sacrorum locorum sanctitati consulamus (c) SS. PP.

Con-

(a) *Conc. Bracar. I. can. 18.* (b) *Ritual Rom. sub Paulo V.* (c) *Lex 2. tit. 13. Partit. 1. prope finem: „pero antiguamente los Emperadores è los Reyes de los christianos ficieron establecimientos, è leyes, è mandaron que fuesen fechas Iglesias, è los Cemeterios fuera de las Cidades, è de las Villas, en que soterrassen los muertos porque el fedor de ellos no corrompiesse el ayre, nin matasse los vivos:” et lex. II. eiusdem: „Que personas pueden enterrarse en las Iglesias.”*

consilium, Conciliorum rationem, et Synodali-um nostrarum auctoritatem memoria re-petentes, firma, perpetuaque sententia quo-rumcumque praeterquam Sacerdotum vita exeuntium cadavera in Ecclesiis tumulari prohibemus, quibuscumque in contrarium statutis, constitutionibus, consuetudinibus, facultatibus obtentis non obstantibus, quas vi huius nostri decreti tamquam inanes, et nemini profuturas, suspensas, et omnino irritas esse declaramus. Et ne Parochiali-bus Ecclesiis, earumque Parochis dam-num ullum hac constitutione nostra infe-ramus, religiosisque ordinibus viam se-pulturarum lucris acrius inhiandi praepa-remus, iis pariter utpote in excessibus cor-rigendis, moribusque reformandis Synodis nostris subditis, eadem ac Parochis aucto-ritate, prohibemus, laicis quibuscumque etiam exemptionis obtentu in Ecclesiis suo-rum ordinum sepulturae locum elargiri, ipsorumque temeritatem et audaciam, si per-vicaces fuerint, omnibus iuris remediis re-tundere contendemus.

CONSTITUTIO IV.

In funeribus faciendis, quae nostri Rituales libri praescribunt omnino serventur.

D. Fr. Josephus Boltas *in Synodo Urgellensi*
an. 1786.

Querentibus multis, ad Nos delatum est, variis ubique pro quaque fere Ecclesia caeremoniis, ac ritibus iusta mortuis persolvi, in funere praesertim efferendo, et in responsis ac precibus post sanctum Sacrificium ad tumulum decantandis. Multa inde nascitur exterorum Sacerdotum, atque Parochorum interturbatio, qui quamvis Ritualis caeremonias apprime calleant, non nisi longo usu quid illis agendum sit ediscere possunt. Imo quod magis dolendum est non rarò preces, et caeremonias consuetudinis praetextu intermisceri cognovimus, quas nec religio, nec pietas commendant, iurgia tamen, et disputationes subsequuntur. Quum igitur post fidei unitatem nihil diligentius, quam rituum unitas in Ecclesiis retinenda sit (a) res ipsa,

G

mu-

(a) *Dist. II. de Consecrat. c. 31.*

5° *Recent. Constit. Synod. Urgell.*

munerisque nostri ratio expostulat, ut omnibus imperemus, prout hoc nostro decreto imperamus, ut in unaquaque Parochia Ritualis documenta, ac caeremoniae exactissime serventur, nihil ab illis detrahendo, neque illis quidquam pietatis, aut consuetudinis causa superaddendo, quo aequalis inter omnes, omnibusque eadem rituum, et caeremoniarum ratio esse possit.

TIT. X.

DE RELIGIOSIS DOMIBUS.

CONSTITUTIO I.

Referuntur ab Ecclesiis tollendi.

D. F. Josephus Boltas *in Syn. Urgel. an. 1786.*

D. Franciscus á Dueña, et de Cisneros *in Synodo Urgellensi an. 1798.*

NO hominum pervenit improbitas, ut sanctam Dei domum, quam singulari pietate ac cultu prosequi deberent, summa profanatione, atque impietate deturpent. Dioecesim siquidem nostram perlustrantes, scamnis potius ad immodestius sedendum, ducendumque somnum, quam sanctis ima-

ginibus ad orationem excitandam , pietatemque fovendam sacras ac divinas aedes instructas , refertasque reperimus. Laici quoque , et ex infima plebe homines Sacrarium vel Presbyterium conscendere non verentur etiam dum sanctiora mysteria celebrantur. Juvenes procatius vestiti , capitibusque reticulis tecti ; mulieres nudo interdum capite cistulas , sportulas , gallinas , et id genus alia ferentes , lacrimosos pueros inverecunde lactantes sacris ipsis sine ullo pudore in summum religionis opprobrium interesse conspiciuntur. Et nihil ut desit ad Divinum cultum imminuendum , eleemosynarum quaestores tota Ecclesia vagantur adloquentes , strepitum cientes , Sacerdotem perturbantes , orantemque populum distrahentes. Nullatenus connivere possumus , ut tam irreligiosi abusus amplius tollerentur , nisi nostri muneris , sanctaeque religionis impii proditores efficiamur. Ideo sanctorum Patrum , conciliorumque auctoritate utentes , subsellia nimis multa ab Ecclesiis extrahi statuimus , iis dumtaxat relictis , quae Magistratibus , senibus quibusdam , infirmis , et forte alicui peculiari

indulto pollenti usui futura sint ; Parochis iniungentes , ut scamna quae relinquenda videbuntur parietibus , aut columnis haerere curent , neque adinstar theatralium sedium collocari permittant. Eundem in modum conciliorum auctoritate nixi à Presbyterio laicos , (a) et ab eleemosynis in templo petendis mendicos arceri volumus. (b) Omnibus exemplo Clerici nostri sint ; neque caput in Ecclesiis magnis pileis , (vulgo *gorros*) sed parvis cudonibus (vulgo *solideos*, ó *papelinas*) obtectum habeant. Sed illud strictius , religiosiusque cavendum indicimus , ne scilicet mulieres ad flentes suos pueros illicitos sese impudenter nudent , eosque in Ecclesia lactent , ne forte , ut Lugdunenses Patres loquuti sunt , ibi peccandi detur occasio , ubi peccatorum est venia postulanda.

CON-

(a) *Syn. VI. can. 69. de Consecrat. Dist. 2. c. 30.*(b) *Syn. Prov. II. Mechlin. tit. 12. c. 17. S. Carol. in Act. Eccles. Mediol. p. 355.*

CONSTITUTIO II.

Ad Capellarum parietes nihil vendendum apponatur, illarumque porticus aut diruantur, aut occludantur.

D. Fr. Josephus Boltas in Syn. Urgell. an. 1786.

Scriptum est: *domus mea domus orationis vocabitur: auferte ista hinc, et nolite facere domum Patris mei, domum negotiationis.* Utinam Nos, nostrosque omnes comministros domus Dei zelus comederet, ac devoraret, ne amplius vel ipsam Servatoris nostri legem à profanis hominibus temerari pateremur. Procul ergo ab orationis domo humana colloquia absint, et à domo Patris omnis exulet mercatura. Quamobrem porticus omnium sacellorum, quae in viis iuxta oppida extructa conspiciuntur, veluti totidem conventiculorum, obloquutionum, et detractionum loca, aut funditus everti, aut firma crate, vel ianua intercludi mandamus. Similiter, quum res venales in locis sacris exponendo, sanctiora iura labefactentur, (a) pravam, indignamque hu-

(a) Syn. Trullana Can. 76. Conc. Gen. Lugdun. c. 2. de Immunit. Eccles. in 6. Synod. Mediol. I. sub S. Carolo part. 2. cap. 57.

huiusmodi consuetudinem, quam in quaedam nostrae Dioecesis sanctuaria irrepsisse cognovimus omnino abolendam indicimus; severissime inhibentes, ne res ullae, pia etiam munera, vel donaria Sanctis oblata ad sacellorum parietes vendenda affigantur.

TIT. XI.

DE CELEBRATIONE MISSARUM, SACRAMENTO EUCHARISTIAE, ET DIVINIS OFFICIIS.

CONSTITUTIO I.

Ubi diebus festis binae Missae in eadem Ecclesia Parochiali celebrantur, altera à Paroco, à Vicario altera; possunt ambae ab alterutro celebrari quoties alterum aegrotare, aut iusta ex causa abesse contigerit.

D. Franciscus Cathalán in Synodo Urgellensi
an. 1758.

D. Joachimus à Santiyán in Synodo Urgellensi
an. 1772.

Longa iam consuetudine invaluisse novimus, in quibusdam Dioecesis nostrae Parochiis bis diebus festis in eademque Ecclesia Sacrificium peragi, et mane à Parochi

Vicario et horam circiter decimam à Par-
ocho ipso, aut vice versa. Igitur huiusmodi
usum necessitate quadam inductum, et
ad haec usque tempora servatum esse consi-
derantes, quo scilicet fideles omnes Ecclesiae
iussa exequentes quoto quoque die festo sa-
cris interesse possint; ideo Synodi postu-
latis annuentes harum Ecclesiarum Par-
ochis, istorumque Vicariis facultatem bis
rem Divinam faciendi diebus illis festis im-
pertimur, quibus eorum alter celebrare non
poterit aut morbo, aut iusta discessus caus-
sa impeditus.

CONSTITUTIO II.

*Necessitate urgente possunt Parochi binas
Missas diebus festis celebrare. Idem conceditur
Pre-byteris, qui quum alibi celebrare debeant
à Parochis evocantur, ut alteram Missam in
sua Parochia faciant ex binis, quas Parochi
facere deberent nec tamen possunt impedi-
mento aliquo exsurgente.*

*D. Franciscus Fernandez in Synodo Ugellen-
si an. 1763.*

Dominicis, aliisque sanctis sollemnita-
tibus cuncti fideles ratione praedi-
ti sacris omnino interesse debent: quod

tanta est ipsis severitate iniunctum, ut si Missam ex integro non audierint, ex conciliorum sententia Episcopali confusione percussi, excommunicationis sint etiam fulmine inurendi. Hac de causa Parochorum quidam diebus festis bis sacra peragunt, ne parociani ipsorum legem solvant, sed potius servant, qua scilicet tam arcte, et sancte constringuntur. Unde quum Divinum sacrificium eodem die iterato offerre, quod olim pietatis causa permittebatur, iam modo non solum quaestus, sed intentae etiam devotionis gratia vetitum sit, et necessitate dumtaxat suadente á S. Romana Ecclesia permittatur; Synodi nostrae adhibito consilio declarandum duximus, ne populus Missa careat sanctis iis diebus quibus Missam audire tenetur, posse Parochum ad binas celebrandas Missas praepeditum sibi adsciscere Sacerdotem, qui pro se sacrum faciat in aliqua ex adnexis; quamvis alibi, et in diversa Parochia (si aliter fieri non possit) adscitus Sacerdos eodem festo die celebrare debeat.

CONSTITUTIO III.

Parochi, aliique Sacerdotes, qui, necessitate suadente, binas Missas diebus festis celebrant, possunt ad easdem celebrandas alium sibi substituere Sacerdotem, gravis si id causa postulaverit.

D. Joachimus à Santiyán in Synodo Urgellen-
si an. 1772.

PARochos illos quorum grex in paroecias varias veluti disiunctus ac dispersus est, qui binas propterea Missas, necessitate postulante, festis diebus celebrant, quod iure id suo ad proprii muneris partes adimplendas efficiant, alium sibi substituere posse Sacerdotem declaramus, qui binis etiam in Missis celebrandis ipsorum vice fungatur, quoties ipsi aut necessaria absentia, aut aegritudine, aut gravi alio impedimento detenti huiusmodi muneris sui partem explere nequiverint. Quin etiam ut christiani cuncti festis diebus, sacris, ut debent, interesse possint, Synodo postulante, eandem potestatem facimus Parochorum Vicariis, et Sacerdotibus omnibus, quibus,

necessitate etiam suadente per Nos , aut per maiores nostros bis diebus festis celebrare licet.

CONSTITUTIO III.

Sub poena suspensionis latae sententiae adstringuntur Sacerdotes ad rem sacram festis diebus in Ecclesia illa Parochiali faciendam, cui ex sua ordinatione adscripti sunt, si Parochus illorum ope indigens, iustoque oblato stipendio, in Ecclesia sua ipsos celebrare voluerit.

D. Joachimus à Santiyán in Synodo Urgellensi an. 1772.

NE, quod turpissimum foret, et venerandam Sacerdotii dignitatem in summum discrimen adduceret, Deo dicati ministri incertis vagentur sedibus, aut damnando otio hebetentur, et pereant; eo semper omnes auctoritatis suae, et Ecclesiasticae disciplinae nervos sanctissimi Patres intenderunt, quo Clerici omnes in Ecclesiam aliquam iam ab ipsa ordinatione adscribantur, ut ibi suorum graduum munere sancte, ac religiose fungentes Ecclesiasticam ornent amplitudinem, et christiana-

nam

nam plebem ad pietatis officia prosequenda actibus, et exemplo suo concitent. (a) Omnes itaque Dioecesis nostrae Clericos, illos praesertim, qui in pagis degentes ad certum Ecclesiae ministerium delecti non sunt officiose monemus ac peramanter hortamur, ut sanctarum legum vim, et Patrum auctoritatem memoria repetentes, utilitatis sciant dumtaxat, aut necessitatis Ecclesiarum causa quibus adscripti sunt clericali fuisse ordine insignitos, neque ordinationis, vocationisque suae scopum attingere posse, nisi *Dominicis festisque singulis diebus in Parochiali Ecclesia, in cuius finibus eorum quisque habitat Rectori operam atque adiumentum navent ad Divina officia celebranda* (b) aliaque, ut res ipsa postulaverit, sui muneris opera exercenda. Acrius tamen nos commovet quod, referente Synodo, audivimus, nempe Sacerdotes quosdam ab ea, in qua degunt Parochia, et cuius Ecclesiae adscripti sunt in alienam singulis diebus

H 2

fe-

(a) Conc. Trident. sess. 23. de Reformat. cap. 13. et cap. 16. Innocentius XIII. in const. inc. Apostolici ministerii edita 13. Maii 1723. (b) Conc. Mediolan. sub D. Carolo Borromeo tit. 2. decret. 28.

festis sacrificii peragendi causa emigrare; neque, Ecclesia in quam adscripti sunt iniuriose contempta, in eadem celebrare velle, si quo die festo proprius Parochus aliquo impedimento irretitus, et alieno indigens ministerio illorum opem, et auxilium imploraverit. Merito itaque ab Synodo rogati, ne amplius Sacerdotes huiusmodi legum, et ordinationis suae praevaricatores existant, hanc edimus constitutionem, cuius auctoritate omnibus Presbyteris in Parochiis degentibus, et ad peculiare Ecclesiae ministerium non deputatis etiam si beneficio Ecclesiastico potiantur, sub poena suspensionis ipso facto incurrendae praecipimus atque mandamus, ut Ecclesiam in quam adscripti sunt, et in qua degunt alii cuicumque praeferentes in eadem Missae sacrificium celebrent iis diebus festis quibus Parochus forte impeditus, iusto oblato stipendio, illos ad celebrandum invitaverit.

CONSTITUTIO V.

Singulis Dominicis, omnibusque aliis diebus festis Parochi omnes alique quicumque pascendis ovibus praefecti, etsi congruam non habeant, Missam tamen pro populo applicare teneantur.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi an. 1786.

Quod Ratione maxime placatur Deus, sanctoque Sacrificio ingentia peccata remittuntur; nihil ut mirandum, si S. Trident. Synodus praecipua Parochorum munia eaque ab omnium sanctissimo, divinoque iure emanantia recensens, inter illa munus pro ovibus Sacrificium offerendi potissimum recognoverit. Quam vero frequenter, oblato speciatim pro populo Sacrificio, animarum curatores Deum exorare oporteat S. Concilii Patres non apertius ostenderunt. Dubitationi tamen locum omnem abstulerunt S. Congregationis decreta, Pontificumque praecepta, quorum sane mole obruimur, quibus semper uno animo declaratum, atque pronunciatum est, ex S. Concilii mente, ac inviolabili instituto obstri-

ctos esse ad Sacrificium quotoquoque die festo pro ovibus suis offerendum, et applicandum omnes omnino, quibus animarum praefectura, ac cura commissa est. Omnium quoque manibus assidue teritur celeberrima Benedicti XIV. constitutio *Quum semper oblatas* &c. ex cuius tenore, ac verbis, etsi non diligentius perpendantur, satis exploratum est, quam gravissima, omni pretextu, atque excusatione damnata, Parochorum quemque, aliove quocumque nomine curam animarum gerentem urgeat obligatio pro sibi commisso populo sacrificium offerendi omnibus diebus Dominicis, aliisque per annum festis, etsi ex iis sint, quibus à servilibus vacare non iubetur. Nihilominus, quod vix fere credidissemus, dum nostrae visitationis munus obire coepimus ad Nos usque fama pervagata est non ubivis in nostra Dioecesi moribus receptam esse adeo sanctam, strictamque legem singulis diebus festis pro populo celebrandi; ad rationem scilicet reddituum celebrationes quibusdam metientibus, quod, ut aiunt, non instar legum obstringentium S. Congregationis, et Pontificum decreta

promulgata sint. Et vero, quum neque S. Concilii interpretes, neque Pontifices ipsi legem hac de re condiderint, imo veluti iuri divino intimam á S. Tridentina Synodo conditam fuisse declararint; quumque explorati iuris sit, legum declarationes non esse sicut leges ipsas publicandas, sed quoquo modo innotescant, legum, quas declarant vinculum magis atque magis in utroque foro inculcare; ideo Parochos omnes, vacantium Ecclesiarum Oeconomos, ceterosque omnes quovis alio nomine, ratione, aut titulo animarum curam exercentes per Dominum obtestamur, ut sibi, suoque gregi sollertissime prospicientes, omnibus diebus Dominicis, aliisque festis in sui populi gratiam sacra Deo faciant, fructumque, ut dicunt, medium pro ipso speciatim applicent, frivola omni excusatione sive proventuum exiguitatis, sive non satis aptae promulgationis, sive contrariae consuetudinis, aliaque quacumque reiecta, atque damnata, quas Nos pariter ut inanes, nullius momenti, divinis legibus repugnantes, S. Concilio Tridentino, sacrae illius Congregationi, summisque Pontificibus in-

iu-

iurias reiicimus, atque damnamus; auctoritate insuper nostra severissime mandantes, ut praedicta Benedicti XIV. constitutio cum omnibus suis clausulis conditionibus, restrictionibus, et S. Congregationis declarationibus ab omnibus, quos spectat, exactissime observetur, summissis alioqui conscientiae, animique sui cruciatibus, poenisque pro nostra voluntate certius affigendis.

CONSTITUTIO VI.

Processioni festi Corporis Christi, et solemnibus officiis quae in eius octavis celebrantur Clerici omnes, chori habitu induti adesse iubentur.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi an. 1786.

Sacro recurrente die, quo dominus noster Iesus Christus singulari cultu, ac veneratione donatur, omnique celebritate, et pompa per vias, ac loca publica ab omnibus adorandus circumfertur; veluti omnium gloriosissimum triumphum Servatoris sui victoriam celebrantes effuso gaudio, ingentique affecti laetitia exultare cernuntur qui-

cumque sibi de christiano nomine gratulantur. Nihil est dubitandum, quin sanctuarii ministri sanctioris huiusmodi cultus, coelestisque gaudii primas sibi partes praeripere debeant, verum Deum, et Hominem in Sacramento prodigiosissime latentem in spiritu, et veritate adorando, omnemque populum moribus, et incesu suo ad singularem in illum pietatem, venerationemque commovendo. Propterea, quum interiorem cultum, summamque ex animo reverentiam erga tam excelsum, et venerabile sacramentum Clericis nostris maximopere commendemus; quod intimae religionis externam significationem attinet, iis etiam omnibus in quacumque Parochia commorantibus, et in quocumque clericatus ordine constitutis iubendum duximus, non modo ut ad chorum vestibus amicti sollemni processioni divinisque officiis quae in toto octiduo tam inefabili Sacramento ab Ecclesia consecrato sollemniter celebrentur intersint, sed etiam ut munere quisque suo optima religione, et exemplo perfungatur, quod à Parocho, aut ab Ecclesiae praefecto sibi fuerit demandatum.

CONSTITUTIO VII.

Conceditur Parochis facultas benedicendi ornamenta ad usum suae Parochiae.

*D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.*

Nitida, munda, sanctoque initiata ritu debet esse supellex altaris ministerio dedicata. Nec graviorum tamen rerum, qua distenti sumus cura satis nobis otii ad omnium Ecclesiarum vestes ad altaris ministerium consecrandas relinquit, nec Parochi multi possunt sine gravi taedio, ac labore illas aliò benedicendas transmitters. Quod profecto in causa est, ut Parochis omnibus in benevolentiae, et amoris nostri signum facultatem libenter ornamenta, sive vestes illas, et non alias benedicendi impertiamus, quae Ecclesiarum Parochiae suae tantummodo usui futurae sint, et in quibus dedicandis, chrismate praetermisso, non nisi preces, et oblationes adhibentur.

CONSTITUTIO VIII.

*Praecipitur nitor, et decor in omni supelle-
ctile sacra, Ecclesiae rituum, et decretorum
diligens observatio in sancta praesertim Eucha-
ristia conficienda, ministranda,
et exponenda.*

D. Franciscus à Dueña et de Cisneros in
Synodo Urgellensi an. 1798.

Nihil nos, sanctamque religionem no-
stram commendare, neque optatius
nobis quidquam esse potest, quam rem
omnem sacram, vel in primis sacrosanctum
ipsius Domini nostri Jesu-Christi sacrifi-
cium, quantum in nobis fuerit, et Deus
ipse nobis clementissimus dederit, religio-
se pariter, ac devote conficiendum cura-
re. Nihil ergo interdictum fiat; nihil ius-
sum omittatur, quantumlibet leve, aut
minimum videatur: quin potius sanctiores
Ecclesiae rubricae, Summorum Pontificum
placita, et S. R. C. decreta assidue diurna,
nocturnaue manu versentur; ut in re tanti
momenti offensionem cuicumque, ac piaculo
aditus omnis occludatur. Ne itaque inter sa-
crificandum, quotidiano nos polluamus men-

dacio , dum dicimus : *Domine dilexi decorem domus tuae* , curam omnem impendamus , ut altaria omnia , in quibus divina conficiuntur mysteria Sanctorum reliquiis instructa , et quantum fieri possit , ornata sint : vasa pariter omnia, vestes , et supellex omnis non nisi honesta valde , et decora ad sanctissimum sacrificium ex praescripto canonum assumatur. (a) Corporalia vel in primis nitidissima sunt ; sed ut et dupla , quod permagni interest , adhibeantur vehementer exoptamus. Altarium enim, et sacrae supellectilis immunditia religionis splendor mirifice admodum obscuratur ; et veluti sordibus obvoluta languens , et intermoriens se prodit fidei ipsius lux , quam ex mysteriis ipsis ardentior concipere deberemus. Dolentes etiam referimus quod non modo ad nos allatum est , sed oculis quoque nostris perspeximus , neque in hymno post praefationem Trisagio , sive *Ter Sanctus* , neque in sanctae Hostiae, et consecrati Calicis elevatione pulsari in Missis privatis tintinabulum , quo fideles ad sanctiora audienda , et veneranda sese

(a) *Can. 2. §. 2. et can. 42. de Consecrat. Dist. 1.*

diligentius accingant; fidem de vera Christi praesentia in Sacramento excitent, stimulent, et accendant; Deumque ipsum Dominum nostrum Jesum Christum illic re ipsa praesentem religiosius adorent. Alicubi quoque, dum Divina celebrantur, laicos intra presbyterium interesse sacris; sacram etiam Synaxim in adytis ipsis non modo viris, sed etiam feminis, (quum tamen omnibus sit prohibitum) et ad ipsius altaris suppedaneum ministrari novimus: atque, quod peius, et intolerandum magis est, in frequentioribus, et sollemnioribus communionibus, duas mulieres, obtentu alicuius confraternitatis, utrinque ad Sacerdotis ministrantis latera consistentes fasciam ante communicantes opponi solitam tenere audivimus. Haec omnia, velut pravos abusus rubricis, praeceptis, et decretis Ecclesiae contrarios omnino damnamus, et hac constitutione nostra summa severitate prohibemus. Sanctissimum etiam Eucharistiae Sacramentum temere quandoque, et sine urgente causa sollemniter exponi accepimus S. nimirum Congregationis decretis aut foede ignoratis, aut flagitiose contemp-

temptis. Et quum nemo non videat à nostro esse munere alienum haec tacitus praeterire, et veluti silentio nostro fovere; vindices propterea sanctissimi erga divinam Eucharistiam cultus, amplissimaque sanctae Ecclesiae auctoritatis ad religiosissimam normam illum exigentis, interdicens duximus, ut hac Synodali lege interdiciamus, ne usquam in tota Dioecesi nostra etiam in Ecclesiis Regularium, nisi annuentibus nobis, et ex causa publica à nobis probata, sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, nisi in octiduo festo Corporis Christi, et sanctissimo Ascensionis ad coelum die ad horam nonam ad adorationem publicam sollemniter exponatur.

CONSTITUTIO VIII.

Praescribitur, quo in posterum stipendio Missae celebrandae sint.

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros *in Synodo Urgellensi an. 1798.*

Gentium multitudo, et calamitosa temporum ratio annonae quoque rationem nimium immutavit; iam ut caro constant

stent cibaria, quae vili antea parabantur. Quare egestate premi, et ad pudendam mendicitatem adigi necesse est Dei ministros omnes, quorum victus ex unico, atque admodum tenui Missarum stipendio dependet. Religio ipsa, praeter iura omnia, ipsa quoque humana pietas, et commiseratio illos, ut possimus, sublevare iubet. Indicimus ergo, ut post hac Missae sine cantu septem solidorum et dimidii, cum cantu vero solidorum quindecim eleemosyna celebrentur. Missas tamen ante hanc constitutionem fundatas, seu institutas sive cum, sive sine cantu fuerint celebrandae, nullatenus hac nova stipendii accessione comprehensas volumus: imo aperte stabilimus, nihil in illis immutari posse, nisi iusta reductione, et ab eo, qui auctoritate valeat, legitime facienda. Ast in choro canentes tres solidos novemque nummos pro unaquaque Missa capiunt.

TIT. XII.

DE BAPTISMO, ET EIUS EFFECTU.

CONSTITUTIO UNICA.

Cavetur, ubi intra Ecclesiam fons baptismalis collocandus sit, et quo instrumento ad baptismum aqua fundenda.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

PRiscis rerum instruimur monumentis, **R** baptisteria olim sive loca conferendi baptismi amplissimas fuisse aedes extra Basilicas ipsas singulari quadam arte constructas. Postquam vero in Ecclesias inferri coeperunt, iuxta ianuam ad laevam in sacello studiosius perornato, et à navi semoto sacrae piscinae, sive baptismales fontes constituti sunt. Nunc Dioecesim circumeuntes ad Ecclesiarum limina baptismi fontem summae dignitatis, ac gloriarum omnium originem plerumque constitutum esse conspeximus. Hinc fit, ut salutaria lavacra, quae omnes utpote ex illis ad coelestem gloriam renati revereri deberent, permultis contemptui
sint,

sint, multo scilicet pulvere respersa atque foedata, rusticis etiam, irreligiosisque hominibus super illorum operculum condescendentibus. Rem quoque aliam emendatione, nostraque cura dignam alicubi perpendimus; sanctas scilicet, ac lustrales aquas parum decente cochleari super baptizandos perfundi. Quo igitur religiosius, sanctiusque Baptismi Sacramentum perficiatur; memores, illius virtute plane divina à summa vilitate filiorum irae ad summam filiorum Dei dignitatem baptizatos omnes gloriosissime transferri, Parochos omnes hac nostra constitutione monitos volumus, ut, quantum fieri potuerit, sacros Baptismi fontes in secretiorem, magisque plebi inaccessum locum recondentes, aeternae salutis lavacrum religiosissime, sanctissimeque perficiant, divinae ablutionis aquas, non, ut moris est, vulgari paene cochleari, sed perpulcra, expolitaque conchula ministrantes.

TIT. XIII.

DE CUSTODIA EUCHARISTIAE.

CONSTITUTIO UNICA.

Praescribitur , qualiter custodienda sit S. Eucharistia , ad infirmos deferenda , et venerationi populi exponenda.

D. Fr. Josephus Boltas *in Synodo Urgellensi*
an. 1786.

¶ Ura omnia , omnium etiam Ecclesiarum
 antiquissimis moribus confirmata , ad
 aegrotos divinitus reficiendos , et ad christia-
 num populum Dei omnipotentis praesentia ,
 atque virtute recreandum , sanctissimam
 Eucharistiam diligentissime in sanctioribus
 locis conservandam constituunt. Summo
 certe piaculo illius custodibus verteretur ,
 si sese incautius gerentibus ob eorum ne-
 gligentiam , aut irreverentiae quidquam à
 parum religiosis hominibus , aut atrociorē
 forte iniuriam à sacrilega manu pateretur.
 Quum igitur viscera misericordiae suae in
 ingratissimos etiam homines profundens Ser-
 vator noster Jesus Christus nihil nobis prae-
 stantius relinquere potens , semetipsum no-
 bis

Tit. XIII. De custodia Eucharistiae. 75

bis in sanctissima Eucharistia perpetuo fruendum reliquerit ; nihil quoque nobis magis curae esse debet , quam ut eam in loco omnium mundissimo , atque ornatissimo ad cultum , et pietatem commovente sollertissime custodiamus , illamque gratissima animi recordatione , perpetua summaque veneratione prosequamur. Id ut felicius obtingat , praeter ea quae Ecclesiae leges de fidelissima Eucharistiae custodia praescribunt , insuper statuimus , ut sacrariorum , sive thecarum S. Eucharistiae claves decore elaboratae , atque inauratae sint : quas , quum ob securiorem Sacramenti custodiam , promptioremque , si opus fuerit , administrationem sacra Congregatio Parochos secum retinere , et afferre iusserit ; Nos publice , palamque fune serico , aut argentea catenula e collo ad pectus demissas ab omnibus Parochis saltem intra officialatum suorum fines deferendas iubemus ; spem scilicet non inde exiguam concipientes maximo hortamento , et Parochis , et plebibus fore ; illis ut quid suo sancto muneri debeant secum assidue reputent ; istis quid tanto Sacramento eiusque Ministris , non diu-

tius obliuiscantur. Ut tanto etiam Sacramento condignus semper honos habeatur, summis votis expetimus, ut quotiescumque morbo laborantibus fuerit ministrandum, si aut satis frequens populus non conveniat, aut non idoneus luminum numerus adsit, aut aulaeis (vulgo *paños de varas*) ubi habentur non obtegatur; non consueto, et praegrandi pixide, sed capsula quadam argentea intus inaurata, et in bursa ex serico albo recondita, et ab humeris pendente, quantum fieri possit religiosissime deferatur. Tunc vero eundem in modum, ac si ex maiore pixide S. Eucharistia decumbentibus administrata fuisset, cum illa, sive cum particulis superstitibus ad Ecclesiam Sacerdos redeat, ut divino cultu à comitantibus, et spectantibus honoretur. Quod si aut ad divinam iracundiam leniendam, aut summam Dei bonitatem ad auxilium nostrum provocandam gravis, urgens, communisque causa postulaverit, ut venerabile Sacramentum ob oculos hominum exponatur, quo Dei praesentia commoti, Divinoque aestuantes amore vehementius, ac puriore mente orantes Deum

Tit. XIII. De custodia Eucharistiae. 77
ad postulatis, votisque nostris annuendum
securius alliciamus; luminum etiam, popu-
lique frequentiae rationem habendam esse
volumus, omnino interdicentes, ne si alter-
utrum contra rubricarum praescriptum de-
sideretur, ad S. Sacramenti expositionem
ullatenus procedatur.

TIT. XIII.

DE ECCLESIIS AEDIFICANDIS VEL REPARANDIS.

CONSTITUTIO UNICA.

*Prohibetur altarium erectio, et templorum con-
structio, perpetua dote ad eorum con-
servationem non assignata.*

D. Joannes Garcia in Synodo Urgellensi
an. 1781.

SAcra aedes, et quaecumque Deo dica-
ta loca omni ornatu florescere, et ad
divinae religionis ministeria in illis per-
agenda, nitida, et optima supellectile in-
structa esse oportet. Propterea non parvo
pudore afficimur quum ex multorum itera-
tis querelis, et ex Synodi sermonibus ad

aures nostras defertur, Ecclesias multas vetustate collapsas sordidis usibus patere, alias restaurandas ad ruinam praecipites vergere, aliasque non paucas tanta inopia laborare, ut parum decoris, imo detritis vestibus sanctiora mysteria in ipsis peragantur. Cuius rei causam inquirentes in eam positam esse intelleximus, quod nec praefixate, nec designatis redditibus templa construere permittantur. Quod sanctorum canonum institutis quum penitus aduersetur (a) ad Ecclesiae legum auctoritatem vindicandam, et divinum cultum promovendum omnino interdiciamus, ne deinceps altaria, sacella, capellae, templa ulla extra Parochiales Ecclesias erigantur, quin prius aedium conservationi, sacra suppellectile, aliisque necessariis, perpetuis designatis redditibus, satis apte provideatur.

TIT.

(a) *Cap. 1. de Censibus &c. Cap. 8. de Consecrat. Eccles. vel altaris. Can. Nemo Ecclesiam 9. de Consecrat. Dist. 1.*

TIT. XV.

NE CLERICI, VEL MONACHI SECULARIBUS
NEGOTIIS SE IMMISCEANT.

CONSTITUTIO UNICA.

*Procuratores esse laicorum, eorumque bona
administrare Clericis interdicitur.*

D. Franciscus Fernandez *in Synodo Urgel-
lensi an. 1763.*

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros *in
Synodo Urgellensi an. 1798.*

CLericorum mores, et actus in melius
semper reformari convenit; neque
parum in ordinis clericaliis vituperium re-
dundare noscitur, quum illorum vita lai-
cis scandalum generat, quae nunquam non
debet praestare ipsis honestatis exemplum.
Quamobrem tanquam vile quidquam, et
quod sacerdotalem ad nihilum redigat re-
verentiam nova pariter, et antiqua Ecclesiae
iura Clericis interdixerunt non modo procu-
ratorum munus pro laicis exercere, sed ipso-
rum quoque rei familiaris curam ad se revo-
care. (a) Ergo ex Synodi Concilio Sacerdoti-
bus

(a) *Conc. Later. sub Innocent. III. c. 16. Conc. Trident.
sess. 22. de Refor. c. 1. Cap. 2. Ne Clerici, vel Monac. &c.*

bus omnibus , cunctisque ditionis nostrae Clericis per hanc constitutionem nostram publice denuntiamus , ne ministri laicorum fiant , neque in rebus eorum procuratores existant. Indignum quippe est , (quod de quibusdam tamen Clericis audivimus) huiusmodi officiorum obtentu divino cultui mancipatos homines Judicum praetoriis , nundinis , mercatibus assiduos potius esse quam divinis rebus , et sanctis Sacerdotii ministeriis. Si qui autem , ecclesiastica dignitate neglecta , canonum sanctitati , et huius constitutionis nostrae robori illudere tentaverint , canonicis sciant poenis ex arbitratu nostro fore coercendos.

TIT. XVI.

DE SPONSALIBUS ET MATRIMONIIS.

CONSTITUTIO I.

Matrimonium contracturis praeviae denuntiationes , insciis illorum Parochis , minime remittantur , nisi gravi interdum ex causa aliter faciendum expediat.

D. Franciscus Cathalán in Syn. Urg. an. 1758.

Nuptialia foedera clandestinè contracta , etsi non semper irrita esse censuit ,
omni

omni tamen prorsus aetate damnavit Ec-
clesia atque detestata fuit. (a) Quum vero
quae coram Parocho et testibus contrahun-
tur matrimonia, denuntiationibus omissis à
S. Trident. Synodo statutis, clandestinum
quid sapere, et non raro contra priorum
sponsalium fidem iniri videantur; eo usque
nuptiarum sanctitati, et sponsalium fidei
consultum volumus, ut hac constitutione
nostra decernamus, si quandoque iusta de
caussa matrimonio copulandis indulgendum
fuerit, ut ad matrimonium non praemissis
denuntiationibus procedant, praemonendum
fore Parochum, quó dolo illorum malo, et
fraudibus occurrere possit, nisi gravis for-
sitan intercedat ratio quae Parochum etiam
de remissis denuntiationibus caelare suadeat.

L

CON-

(a) *Conc. Trident. de Reform. Matrimonii cap. I.*
Conc. Lateran. II. c. 51.

CONSTITUTIO II.

Officialibus foraneis inconsultis, interesse possunt Parochi suorum parochianorum matrimoniis, quamvis contrahentium alter alienae exempti alicuius iurisdictioni subdatur, dummodo intra limites Dioecesis sit.

D. Franciscus Cathalán in Synodo Urgellensi an. 1758.

Uò iniustis, et irritis matrimoniis validius occurratur, optimo consilio qui nobis in Episcopali cathedra praecesserunt Parochis interdixere, praesentia, et auctoritate sua illorum matrimonia firmare, quorum uterque, aut alteruter alienae dioeceseos esset, nisi prius Episcopi ipsi aut ipsorum Vicarii generales, vel ob Paroeciarum vicinitatem officiales foranei licentiam atque facultatem scriptis suis dedissent.

(a) Quarum constitutionum nomine ac praetextu novimus officiales quosdam foraneos, aut auctoritatis cupidos, aut consilio praecipites taedio afficere Parochos, qui non obtenta ab ipsis licentia, illorum matrimoniis

(a) *Synod. Urgellen. habita an. 1715. Synod. item Urgellens. habita an. 1747.*

Tit. XVI. De Sponsalibus, et Matr. 83
niis intersunt, è quibus alter sub potestate
existit alicuius Prioris, Praepositi, Abbatis,
aut quovis alio nomine exempti, etsi Di-
oecesis nostrae finibus teneantur. Quapropter,
Synodo postulante, declarandum duximus,
inconsultis omnino officialibus, posse Par-
ochos huiusmodi interesse matrimoniis, quo-
tiescumque iniri contigerit. Imo, quod con-
trarius usus iura nostra Episcopalia quo-
dammodo laedat, severitate nostra quibus-
cumque officialibus, et Parochis interdici-
mus, hos facultatem huiusmodi petere, illos
eam elargiri, si quis ipsam imprudenter pe-
tierit.

CONSTITUTIO III.

*Cavetur, qua ratione Sacerdos non Parochus
possit interesse contrahentium matrimoniis,
facta sibi ad id muneris potestate ab Episcopo,
aut ab eius Vicario generali.*

D. Franciscus Fernandez in Synodo Urgel-
lensi an. 1763.

D. Joannes Garcia in Syn. Urgell. an. 1781.

AD fidem praestitam observandam omni-
no commonendi, ac modis omnibus
inducendi sunt qui ad matrimonium con-

trahendum, interposita sese fide obstrinxerunt: cuius si violatores extiterint, iura simul omnia divina, et humana polluere necesse est; severioremque ex canonica disciplina ob tam nefandum crimen deberent agere poenitentiam. Nihilominus ex Synodi verbis intelleximus, nimium crebro flagitiosissimos quosdam, et perditis moribus viros, sponsalium fide eumentita, prioreque sponsa iniuste deserta, non sine maximo illius damno, totiusque reipublicae christianae offensione, et scandalo ad alias volitare nuptias, novasque sponsas sceleratis sibi matrimoniis copulare. Et quoniam nostri muneris est iis mederi malis ex quibus res christiana laborat, exploratum habentes ad huiusmodi facinora perpetranda, et prava coniugia ineunda plurimum conferre, quod, insciis Parochis, futurorum matrimoniorum denuntiationes remittantur, illisque intercedendi facultas Sacerdotibus non Parochis praebeatur; ideo Synodo approbante, hanc edimus constitutionem, qua firmiter statuimus, atque sancimus, ut, si forte futuri matrimonii denuntiationes contrahentibus remittantur, et horum matri-

monii vice Parochi assistendi facultas alicui Sacerdoti detur, qui proprius contrahentium Parochus non sit, nullo modo Sacerdos iste data sibi facultate uti possit, neque illius vi matrimonio interesse, quin prius proprios hac de re contrahentium Parochos certiores reddat, atque ex ipsis sciat, et contrahentes libertate gaudere, et matrimonium omni prorsus iniuria, culpaque vacare.

CONSTITUTIO III.

Scriba curiae Episcopalis tenetur Parochos matrimonium contrahere volentium admonere de impedimentis obiectis, atque in curiae libris adnotatis.

D. Joachimus à Santiyán in Synodo Urgellensi an. 1772.

¶ Mproborum hominum conatibus vix, summo etiam adhibito studio, summaque diligentia occurri potest. Ut nequitia excellere, ita et vafritia saepe eos vincere videmus; qui nihil quandoque intentatum inexpertumque relinquunt, ut iniusto se maculent matrimonio priorum etiam, quae contraxerant sponsalium fide, ac religione

pol-

polluta. Ab huiusmodi flagitiis à quibus non modo christiana dogmata aliena sunt, sed ipsa etiam naturae ratio abhorret, commissum nobis gregem amovere conantes, primum Dioecesanæ leges, et Praedecessorum nostrorum instituta innovamus, quibus sapientissime cautum est, ne matrimonium contracturis praeviae denuntiationes in Ecclesia faciendae facilius, et leviori forsitan ex causa remittantur. Insuper quoniam perspectum habemus, aut metu deterritos, aut pudore suffusos non audere paroecianos suis indicare Parochis matrimoniorum impedimenta, quorum notitiam ad nostram curiam occulte detulerunt, et ob hanc causam, inscientibus Parochis, non pauca nefaria, atque iniusta confici matrimonia; scribae nostrae curiae huiusmodi nostro perpetuo imperamus edicto, ut statim atque obiecta impedimenta in suos libros retulerit, Parochos contrahentium hac de re moneat, ne bona Parochorum fide, et mala contrahentium conscientia ad iniusta matrimonia contra legum sanctitatem flagitiose procedatur.

CONSTITUTIO V.

Matrimonia contrahenda nullo modo proclamantur, quin prius contrahere volentes, iusto examine facto, in doctrina christiana habiles inveniantur, et de parentum, aut illorum consensu constiterit, quorum intersit consentire.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

DUae res sunt quae et matrimonii sanctitatem sua improbitate inficiunt, et christianae plebi grave scandalum, et offensionem obtrudunt; contrahentium scilicet in re christiana imperitia, eorumque criminosa, et obstinata voluntas parentum iniussu, aut, quod iniquius est, contra ipsorum iussa contrahendi. Nostrarum ergo partium quum sit tam ingentia mala à Nobis commisso grege acerrime submovere, aut si id omnino praestare nequiverimus, aliqua saltem ex parte comminuere; quod catechismus attinet, ne, ut interdum accidere solet, factis proclamationibus, cum contrahentium infamia, et plebis scandalo ob catechismi ignorationem matrimonium diutius
pro-

protrahatur , plurimorum Conciliorum , atque summorum Pontificum auctoritate ducti , Parochis omnibus graviter prohibemus matrimonium ullum ne prima quidem denuntiatione contrahendum proclamare , priusquam illud contrahere cupientes ad diligentius examen revocati instructione christiana sufficienter imbuti videantur. De paterno consensu non possumus nisi cum Ecclesia ipsa sentire , quae omni prorsus aetate filiorumfamilias matrimonia parentum consensione destituta velut iniquissima flagitia execrata est. Sed Ecclesiae lex ad huiusmodi nuptiales nexus evertendos sola effraenatae libidinis causa plerumque quaesitos imbecillior semper extitisset , nisi severissimis piorum Principum sanctionibus fuisset fulta , et communita. Qua in re neminem latet , quantam operam contulerit Carolus III. Rex noster pientissimus ob egregiam Regni sui curam atque in S. Ecclesiam cultum , et observantiam nunquam satis commendandus , ut à tam detestabili nuptiarum faece regnum suum repurgaret. Parochis ergo iniungimus , ut sanctissimas Ecclesiae , sapientissimasque Regni leges
prae

prae oculis habentes filiis familias, aliisque, qui alterius subsunt potestati sine parentum, aut maiorum, quorum interest, consensu matrimonium contrahere volentibus omni studio, atque conatu obsistant, non modo ad contractum procedi non permittendo, sed ne illum quidem faciendum in Ecclesia proclamando, nisi prius de legitimo maiorum consensu, aut, iis dissentientibus, de iniusto dissensu ex legitimi iudicis sententia certiores reddantur. Atque ut fraudibus omnibus occurramus maiorum consensum in denuntiationibus ipsis exprimendum, iniustumque dissensum etiam indicandum volumus. Quamobrem, maiorum habito consensu, proclamationum formula hunc in modum in tota Dioecesi concipitor: *Matrimoni se ha tractát, y mediant la divina gracia del Esperit Sant, concordat ab ple consentiment de tots los interesats segons Reals disposicions &c.* sin vero maiores iniuste dissentire idonei iudicis sententia comprobetur; tunc matrimonium ita proclamator: *Matrimoni se ha tractát, y mediant la divina gracia del Esperit Sant concordát ab plena llibertát pera contraurerlo, si no obsta impedi-*

ment Ecclesiastic, ó Canonic &c. Quo etiam ad iniqua, et scelerata matrimonia contrahenda via omnis intercludatur, praedecessorum nostrorum statuta confirmantes, volumus, ut si quando gravissima caussa praeviae matrimonii denuntiationes fuerint omittendae nequaquam in curia nostra dispensationis litterae concedantur, Parochis contrahentium insciis, nisi forte rarissimus id eventus postulaverit.

TIT. XVII.

DE INIURIIS, ET DAMNO DATO.

CONSTITUTIO I.

Arcentur laici à criminibus Clericis temere obiiciendis, iudicibusque Ecclesiasticis illorum accusationibus deferre prohibetur, nisi idoneam prius praestiterint cautionem.

D. Francis. Cathalán *in Syn. Urgel. an. 1758.*

D. Joachimus à Santiyán *in Synodo Urgellensi an. 1772.*

D. Joannes Garcia *in Syn. Urgell. an. 1781.*

Veneranda Patrum antiquitas maximam iis damnationem imminere censuit, qui Patribus legatione Dei fungentibus contumeliam inferunt. Ideo pravorum hominum

Tit. XVII. De Iniuriis, et Damno dato. 91
num effraenata maledicendi, et criminandi
licentia percussa, saepissime sanxit, non
esse Dei ministros à plebe, aut vulgaribus
hominibus arguendos; neque fas esse lai-
cis Clericos accusationibus suis quomodo-
cumque adoriri. Huiusmodi tamen sanctis-
simae leges quum labentibus saeculis obsole-
verint, et aditus laicorum iniustus adversus
Clericos querelis apertus est, et illorum
excrevit, sacerdotali dignitate despecta,
venerandos Dei Sacerdotes execrabilis, et
ardens infamandi libido. Quam, quum
Ecclesiae Pastores summi animarum saluti,
atque optimae Clericorum existimationi
consulentes, aut funditus evertere, aut ma-
xima ex parte minuere conarentur; perpe-
tua lege cautum voluerunt, ne laicorum
hominum in Clericos accusatio admittatur,
nisi et cautione data, et accusatoris nomi-
ne inscripto. Nos vero intuentes non pau-
cos, illosque clarissimi nominis in hac
Episcopali sede praedecessores nostros san-
ctorum placita veneratos easdem leges in
suis Synodis condidisse; animadvertentes
insuper, quod illae in desuetudinem ab-
ierint saepius laicos falsis criminum obie-

ctionibus cum non contemnenda bonorum, et ecclesiastici nominis iactura innocentes Clericos impetere; huiusmodi nimium crebris, malignis, et iniustis criminationibus ianuam praecludere volumus; petente scilicet, et postulante Synodo, hoc inviolabili decreto nostro constituentes, ne posthac, accusante laico, ad iudicium in causa criminis Clericus ullus convenire cogatur, quin prius ex litteris citatoriis ad se missis aperte rescierit, accusatorem, et à iudicio non discessurum spondisse, et iudicatum solvi satis dedisse. Quod si aliter quam hac constitutione nostra sancitum est fieri contigerit, acta iudicialia omnia viribus caritura irrita, et nullius roboris fore declaramus.

CONSTITUTIO II.

Innovatur praecedens constitutio.

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros in
Synodo Urgellensi an. 1798.

NUllatenus nostro, ut par est, nomini
consulemus, nec venerando, ac sanctissimo
ordini nostro debitum reddemus honorem,
nisi memoria repetentes, celsissima Dei
ministorum amplitudine donatos, vitam,
moresque nostros sic composuerimus,
nemini ut offensionis simus, omnibus
autem imitationi, et exemplo. Ita quorundam
iniquorum hominum non parum compesce-
mus insaniam, qui, detestando in Ecclesia-
sticum ordinem livore, saepius venerandos
Dei ministros sparsis obtreptionibus dete-
runt, eosque non raro per summum nefas
iniustis querelis, et malignis criminationi-
bus in iudicium arcessunt, in suam utique
ipsorum perniciem, et Ecclesiastici ordinis
dedecus, et infamiam. Ut ergo huiusmodi
scelera è medio tollerentur, aut aliqua sal-
tem ex parte coercerentur; iteratis Synodis
sancitum fuerat, Clericorum neminem in
causa criminis, accusante laico, conveni-
re

re cogendum, quin prius ex litteris citatorum ad se missis aperte rescisset, accusatorem et à iudicio non discessurum spondisse, et iudicatum solvi satis dedisse. Quum tamen sanctiones illas, quamvis omni iure, et aequitate firmatas subinde contemptas fuisse intellexerimus; eas innovandas, auctoritateque nostra omnino fulciendas duximus. Aliud dumtaxat ius esto, si Magistratus saeculi, ut Praetores, et Praefecti plebium regimini non privatorum hominum, sed Magistratus publici personam sustinentes, iudicium criminis contra Clericum aliquem instituerint.

TIT. XVIII.

DE POENITENTIIS, ET REMISSIONIBUS.

CONSTITUTIO I.

Vicarii conductitii extra Parochiam, cui inserviunt fidelium confessiones utpote iurisdictione carentes excipere nequeunt, nisi ad confessiones suorum paroecianorum audiendas à propriis Parochis vocentur, et invitentur.

D. Francis. Fernandez in *Syn. Urg. an. 1763.*

UT nullus alterius parochiae terminos aut ius invadat, singulas singulis Presbyteris

Tit. XVIII. De Poenitentiis, et Remiss. 95
 teris Ecclesias, et Parochias iam ab initio
 datas scimus. (a) Alienum etiam parochia-
 num iudicare, eius confessionem audire,
 ipsum absolvere aut ligare nemini quoque
 nisi proprio Sacerdoti licet. (b) Vicarii igi-
 tur ad tempus et conductitii parochiae cui
 inserviunt limites ad fidelium confessiones
 audiendas nequaquam egrediantur, nisi ad
 id muneris speciatim à propriis Parochis
 fuerint ad suas parochias evocati. Quod si
 constitutioni huic nostrae non obtempera-
 verint, ob defectum iurisdictionis qua ipsos
 carere volumus, confessiones irritas, et nul-
 lius momenti futuras esse sciant, et gravi-
 ter idcirco à nobis pro merito puniendos.

CONSTITUTIO II.

*Confessariorum, et concionatorum munera
 exercere volentes coetum examinatorum in
 Episcopali Civitate erectum examinis
 causa adire compelluntur.*

D. Fr. Josephus Boltas in Syn. Urg. an. 1786.

A Cerbo dolore conficimur quoties in
 memoriam revocamus coelestium cla-
 vium

(a) *Can. Ecclesias un. caus. 13. quaest. 1.* (b) *Cap. Nullus 3. de Parochis, et alienis Parochianis. Cap. omnis 12. de Poenitent. et Remissionib.*

vium ministros utpote iudicis, et medicif personam sustinentes multa undequaque scientia, eruditione, et prudentia praeditos esse oportere. Siquidem non temere suspicamur, è tam multis quibus in nostra Dioecesi celsissimi huius muneris partes commissae sunt fortasse fore nonnullos non tantum in Theologia morali edoctos, quantum ad illud digne exequendum omnino necessarium est. Quandoquidem huc, illucque ad illorum aptitudinem explorandam remitti sine discrimine ullo consueverunt, cum quibus aequo liberalius ac benignius examinatores egisse non dubitamus. Concionem etiam ad populum habere res est plane difficillima; à qua, quum perpauci sese feliciter expediant, nimium multi sanctarum scripturarum imperitissimi, in sanctis Patribus ne minimum quidem versati, artis bene dicendi omnino ignari, praeceptorum suadendi, et dissuadendi prorsus inscientes nullum alium ex suis concionibus fructum percipere videntur, quam sui ipsorum, et tam sacri muneris contempmtum in reipublicae christianae damnum, et religionis opprobrium. Haec. Nos profecto, no-

stram-

stramque Synodum commoverunt, ut sapientissimorum virorum, aequorumque iudicum coetum in nostra Episcopali civitate constituendum decerneremus, ad quem examinandos se sistere debeant quicumque ministeriorum concionandi, et fidelium confessiones excipiendi participes esse voluerint, sive Oeconomi sint, sive Vicarii, sive ultro, suaque sponte conciones habendi, et confessiones audiendi munera obituri. Et quum ad huiusmodi examina facienda menses Maium, et Septembrem communi suffragio veluti omnium commodiores designaverimus; in nostram curam suscepimus praefigere tempus, quo binis illis mensibus singuli convenire debeant; quod, habitatione tractuum, et locorum, in utilitatem omnium exhibebimus.

CONSTITUTIO III.

Conceditur Parochis facultas absolvendi à peccatis Episcopo etiam in Synodo reservatis, incestuque pollutis liberum matrimonii usum restituendi, certis limitibus constitutis.

D. Fr. Josephus Boltas in Synodo Urgellensi
an. 1786.

PEr pauca quidem, eaque non nisi ad aedificationem atrociora, et graviora crimina maiores nostri iudicio suo sistenda, sententiaque sua solvenda sibi reservaverunt. Perditissimi tamen homines postquam sese tam nefariis criminibus maculaverunt, non raro tandem obstinationis etiam, et impenitentiae iaculo confodiuntur; dum absolutionis sententiam alibi dandam negligentes, veluti desperantes, excussoque fraeno ad nova potius scelera perpetranda praecipites efferuntur, quam ad delenda, deplorandaque commissa ullo modo incumbant. Ne ergo hac occasione crimina repentantur, multique pereant, qui forte non perirent; in animum induximus reservationum vincula in animarum commodum aliquantulum

lum relaxare. Hac de caussa Parochis omnibus nostrae Dioecesis, utpote qui et scientia, et munere suo plurimum apud nos commendantur, potestatem facimus parochianos suos ubicumque, alienos autem parochianos non nisi in Ecclesiis propriae iurisdictionis, à peccatis quibuscumque Nobis in Synodis nostris reservatis absolvendi, dummodo occulta sint, nullo autem modo si sint publica. Si quem vero matrimonio coniunctum incestus crimine se polluisse, indeque iure ab uxore sua petendi debitum se fraudasse contigerit, Parochis etiam potestatem concedimus liberum huiusmodi integrumque matrimonii usum iterum concedendi, sive ad petendum debitum habilitandi. Hanc tamen facultatem hisce iustis limitibus circumclusam, et non aliter delegamus; *quod nimirum incestus sit occultus, et quod habilitatio fiat intra confessionem.* Incestu occulto, poterit Parochus suos parochianos tantum intra confessionem ubicumque sive in parochia sua, sive extra illam ad petendum debitum habilitare; alienos autem parochianos solum in parochia sua incestu etiam occulto, et intra confessionem.

CONSTITUTIO III.

In quolibet Dioecesis officialatu examinatum conventus statuatur ad iustum subeundum examen quicumque voluerint, potestatem sibi fieri, aut fidelium confessiones audiendi, aut ad populum conciones habendi.

D. Franciscus à Dueña, et de Cisneros in Synodo Urgellensi an. 1798.

Foelicis recordationis Antistes, qui in hac Episcopali cathedra, quam immerentes tenemus, Nos proxime praecessit, sapientissimo suo synodali edicto ratum voluit, ne cui sacratiora confessiones audiendi, et conciones habendi munera conferrentur, quin prius severioris examinis discrimen subiisset, et secundum ipsum constituti iudices sententiam protulissent. Ob hanc ergo causam viros sapientia pariter, ac integritate praestantes selegit, qui huiusmodi iudiciario munere in urbe fungerentur. Res tamen edocuit ipsa, quamplurimos maximo locorum intervallo, bidui etiam itinere ab urbe seiunctos, annis graves, viribus, et

Tit. XVIII. De Poenitentiis, et Remis. 151

impendiis faciendis impares, ne maximo quidem damno potuisse illuc convenire; ut et praestantissimum consilium illud abiciendum fuerit, et remissoriis ad singulares examinatores litteris saepissime, ut antea utendum. Nos autem rem omnem cum nostra Synodo attentius considerantes, impedimentis omnibus occurri posse perspeximus, si non modo in urbe, sed in unoquoque etiam Dioecesis nostrae tractu, seu officialatu trium examinatorum coetus constituatur ad examen apud illos subeundum quicumque ex illo officialatu in confessariorum, aut concionatorum numerum fuerit cooptandus. Quare ita in posterum faciendum hac nostra constitutione sancimus, iam nunc primas illius coetus partes officiali foraneo concedentes, binos alios opportuno tempore cuique coetui creaturi. Nihil namque pastoralis aequae curam nostram exagitat, quam ut aeternae ovium saluti, et ministrorum existimationi, et aptitudini prospiciamus.

CONSTITUTIO V.

Permittitur Parochis licentias Vicariis , et Coadiutoribus suis ad modicum , ac certum tempus , et ex iusta causa prorogare.

D. Franciscus à Dueña et de Cisneros in Synodo Urgellensi an. 1798.

Nuntiatum est Nobis , non raro evenire , ut Parochorum Vicarii , et Coadiutores , quibus , ut suo munere fungerentur , ad certum dumtaxat tempus potestas facta fuerat , exacto iam tempore praestituto , aut exactio-
ne impendente , vel ob temporis cruditatem , aut valetudinis causa , aut quia imminet sollemne festum nequeunt Nos nimio locorum intervallo distractos statim convenire , quo iisdem , si Nobis visum fuerit quas habuerant facultates instauremus. Et Nos , qui in omnes liberales , in Parochos etiam munifici esse vehementer peroptamus ; facile , Synodo postulante , adducti sumus , ut iis , aut aliqua alia forsitan urgentiore causa occurrentibus , Parochis potestatem conce-
de-

Tit. XVIII. De Poenitentiis, et Remiss. 103
deremus, ut hac nostra constitutione concedimus, Vicariis suis, et Coadiutoribus (nullo tamen modo Sacerdotibus aliis etiam suae parochiae) illorum facultates praescripto, et iam finito tempore circumclusas ad binas usque hebdomadas propagandi. Atque, quum haec à Nobis in Parochos profecta liberalitas ad ipsorum commodum, honorem et dignitatem plurimum pertineat; praestanti illorum prudentia freti spe tene-
mur, nunquam illa abutentes quidquam commissuros, quo à Nobis, aut successoribus nostris in posterum eripienda videatur.

**LAUS DEO, BEATISSIMAEQUE VIRGINI MARIAE
ABSQUE ORIGINALIS NAEVI SUSPICIONE
CONCEPTAE.**

